

ПРЕТРЕСНОМ ВЕЋУ II

Судије: судија, O Gon Kwon, председавајући,
судија, Howard Morrision,
судија, Burton Hall,

Секретар: г. John Hocking
Датум: 28. јануар 2011. године

Подносак број 466.
Т У Ж И Л А Ц
против
Проф. др ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Списак сведока које проф.др Војислав Шешел намерава да позове да сведоче о његовом добром карактеру на основу правила 65ter(Г)(1),92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a)и(ц)Правилника о поступку и доказима МКСЈ

Тужилац Amicus Curiae
Mr. Bruce MacFarlane, Q.C

Оптужени
Проф. др Војислав Шешел

Стручни тим који помаже одбрану

Зоран Красић
Гордана Поп-Лазич
Драган Тодоровић
Вјерица Радета
Љиљана Михајловић
Весна Марић
Филип Стојановић
Момир Марковић
Немања Шаровић
Борис Алексић

Мирко Благојевић
Петар Јојић
Весна Зобеница
Елена Божић-Талијан
Јадранко Вуковић
Огњен Михајловић
Марина Томан
Дејан Мирковић
Наташа Јовановић

Поднесак број 466.

Списак сведока које проф. др Војислав Шешељ намерава да позове да сведоче о његовом добром карактеру на основу правила 65ter(Г)(1) 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ

I. Разлози за примену одредбе(Ц)(7) Упутства о дужини поднесака и захтева од 16. септембра 2005. године

1. Проф. др Војислав Шешељ се већ осам година налази у притвору МКСЈ. У фебруару 2011. године ће притвор ући у девету годину. Суђење још увек траје и не зна се када ће се завршити. Дакле, оборен је (у негативном смислу) светски рекорд у основном предмету бр. ИТ-03-67. Такође, води се већ и други процес за непоштовање суда против проф. др Војислава Шешеља у вези са предметом бр. ИТ-03-67-Р77.3. У том предмету проф. др Војислав Шешељ је оптужен за наводно стварање "непријатељске атмосфере" која делује, (да би апсурд био већи) на сведоке одбране! Или, јасно је и лако се закључује да се ради о изузетним околностима незабележеним у модерној судској пракси (у модерној правној историји не постоје такве магловите формулација о некавој "атмосфери" која делује на сведоке одбране) Такође, судија О Гон Квон , председавајући Претресног већа II у предмету бр. ИТ-03-67-Р77.3 је учествовао у изрицању незабележене, скандалозне и драконске првостепене казне затвора у трајању од 15 месеци проф. др Војиславу Шешељу 24. јула 2009. године у поступку за непоштовање суда у предмету бр. ИТ-03-67-Р77.2. О каквој драконској казни затвора се ради показују познати подаци из праксе МКСЈ у вези са непоштовањем суда. Тачније, просечна казна затвора изречена у МКСЈ у вези са процесима за непоштовање суда је око три и по месеца затвора. Са друге стране, као што је познато, проф. др Војислав Шешељ је осуђен од стране О Гон Квона у предмету ИТ-03-67-Р77.2 на преко 4 пута већу казну затвора од просечне казне затвора која се изриче у МКСЈ када се ради о непоштовању суда! Такође, у контексту Упутства о дужини поднесака и захтева од 16. септембра 2005. године, посебно је важно истаћи постојање још једне изузетне (и важне за овај поднесак)

околности. Тачније, попут већ поменутих околности постоји још једна, не мања важна. Претходне изузетне околности (квазиправне одлуке) се „оправдавају“ у контролисаним западним медијима. Тачније, „оправдавају“ се уз помоћ негативне пропаганде и сатанизације оптуженог у којој учествују, између осталих, и бивши и садашњи представници Тужилаштва МКСЈ. На пример, Карла дел Понте и Флоренс Артман учествују у том лажном приказивању карактера Војислава Шешеља (чему је посвећен III део поднеска). Таква пропаганда може бацити љагу на добар карактер оптуженог, али и угрозити његову загарантовану презумпцију невиности. Зато је неопходно (и важно) да Претресно веће II саслуша одређен број брижљиво одабраних сведока који ће дати исказ о добром карактеру Војислава Шешеља. Или, посебно је важно њихово испитивање у контексту даљег наставка процеса у предмету бр. ИТ-03-67-Р77.3. Дакле, проф. др Војислав Шешел, у том смислу очигледних изузетних и важних околности, жели да изнесе детаљну аргументацију и да тако обори лажну слику о његовом карактеру која се ствара у јавности, јер она може утицати на Претресно веће II да поново донесе квазиправну и драконску пресуду као што је то урадио судија О Гон Квон у предмету бр ИТ-03-67-Р77.2. Зато проф. др Војислав Шешел изричито захтева да се примене одредбе Упутства о дужини поднесака и захтева од 16. септембра 2005. године, под (Ц)(7), које су наведене испод наслова „Дужина“ и наслова „Одступање од ограничења броја страница“.

II. Правни основ и чињенице за позивање сведока који ће усмено сведочити о добром карактеру проф. др Војислава Шешеља у контексту правила 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ

2. Правни основ за позивање сведока који ће сведочити о добром карактеру проф. др Војислава Шешеља се налази у правилу 65ter(Г)(1) Правилника о поступку и доказима МКСЈ у којем се прописује : „Након завршетак извођења доказа оптужбе, а пре почетка извођења доказа одбране претпретресни судија ће наложити одбрани да поднесе следеће: (1) списак сведока које одбрана намерава да позове у ком се наводи; (а) име или псеудоним сваког сведока; (б) за сваког сведока, сажети приказ чињеница о којима ће сведочити...“. Тачније, на основу правила 65ter(Г)(1) Правилника о поступку и доказима МКСЈ, проф. др Војислав Шешел овим поднеском подноси списак сведока које намерава да позове ради сведочења о чињеницама које доказују његов добар карактер. Такође, проф. др Војислав Шешел свој поднесак заснива и на другим правилима Правилника о поступку и доказима МКСЈ. У трећем поглављу Правилника о поступку и доказима МКСЈ, испод наслова „Правила о доказима“ и „Опште одредбе“ у правилу 89(Б) се наводи: „У случајевима који нису предвиђени у овом поглављу, веће примењује правила о доказима који највише иду у прилог правилном одлучивању о ствари која се налази пред већем и која је у духу

Статута и општих правних начела“. Затим у правилу 90 (X)(3) се дефинише: „Претресно веће може по свом нахођењу допустити испитивање о додатним стварима“. Коначно, у наставку се прописује, у правилу 92bis(A)(1)(e) Правилника о поступку и доказима МКСЈ (у којем се разматрају усмена и писмена сведочења) да се то правило односи на случајеве: **„када се њима доказује нешто друго а не дела и понашање оптуженог за које се он терети у оптужници“**. Затим се јасно наводи да се мисли на доказе који: **„говоре о карактеру оптуженог“**. Више него јасно. Овоме треба додати и да се у правилу 77(E) Правилника о поступку и доказима (дакле, правилом у вези са непоштовањем суда) прописује: "Правила о поступку и доказима од четвртог до осмог дела примењују се ,mutatis mutandis, на поступак по овом правилу".

3. У ширем правном смислу, овај поднесак (и захтев за сведочење) треба прихватити и због покушаја Секретаријата да се лажно прикаже карактер проф. др Војислава Шешеља. Укратко треба подсетити на те покушаје који наносе штету угледу проф. др Војислава Шешеља. Заменик секретара је донео одлуку 8. јануара 2004. године, у којој брутално газди права проф. др Војислава Шешеља на основу лажних оптужби о његовом карактеру. У том контексту, заменик секретара уводи тоталну изолацију, тачније „забрањује сваку комуникацију оптуженог и других особа“ (у року од 30 дана). Дакле, укида комуникацију између проф. др Војислава Шешеља и његове породице. Овакву срамну, скандалозну, нехуману и безобзирну одлуку, оправдава бесмислицама и фразама попут оне да треба: „допринети поновном успостављању и очувању мира на простору бивше Југославије“(!?). Када се прочитају овакве небулозе и бесмислице заменика секретара, неминовно се (у контексту овог поднеска) постављају следећа питања. О каквом успостављању мира се ради у овој скандалозној одлуци? Тачније, да ли се на просторима бивше Југославије почетком јануара 2004. године водио некакав рат? Ако јесте, где, и које су биле зарађене стране? Или, проф. др Војиславу Шешељу се очигледно приписују скоро надприродне (негативне) карактеристике и он се сатанизује као личност на основу бесмислених тврдњи. Такође, општепознато је и да заменик секретара 6. фебруара 2004. године доноси још једну одлуку којом продужава сурову изолацију проф. др Војислава Шешеља. Овај пут заменик секретара износи још бесмисленије оправдање. Он „узима у обзир“ приликом доношења одлуке да је „на парламентарним изборима у Србији, одржаним 28. децембра 2003. године, странка на чијем је челу оптужени освојила 82 од 250 места у Скупштини Републике Србије“. Дакле, проф. др Војислав Шешељ је „крив“ зато што уопште постоји „неподобна“ Српска радикална странка. То је, наводно, отежавајућа околност за њега и доказ о лошем карактеру, по тумачењу заменика секретара. Зато се по тумачењу заменика секретара, изолација продужава за још 30 дана (иако већ траје од децембра 2003. године). Дакле, сатанизовање и лажно приказивање карактера. Такође, на основу оваквог лажног представљања карактера проф. др Војислава Шешеља заменик секретара несметано наставља са продужавањем нехумане изолације. На пример, он већ 9. марта 2004.

године доноси одлуку да се изолација продужи за још 30 дана. Поново се као оправдање износи небулозна и бесмислена реченица да је: „на парламентарним изборима у Србији, одржаним 28. децембра 2003. године, странка на чијем је челу оптужени освојила 82 од 250 места у Скупштини Републике Србије”. Додаје и да оптужени: „показује склоност да пркоси”! Невероватно, али истинито! Дакле, проф. др Војислав Шешељ је био „крив” не само зато што постоји Српска радикална странка, већ и зато што није прихватио своју нехуману и неправедну изолацију и зато што се као сваки човек који је суочен са неправдом, не слаже са таквом одлуком. Али изгледа, све је у МКСЈ дозвољено када треба да се лажно прикаже карактер проф. др Војислава Шешеља. У том контексту, заменик секретара 8. априла 2004. године доноси нову одлуку којом продужава нехуману изолацију. Једина битна разлика у односу на претходне одлуке о наметању изолације је ново небулозно оправдање заменика секретара: „да су председнички избори у Србији заказани за 13. јуни 2004. године” и да зато оптужени подрива напоре на: „успостављању и одржавању мира у бившој Југославији”. Опет сатанизовање и опет лажно представљање карактера проф. др Војислава Шешеља! Такође, поново у контексту сатанизације проф. др Војиславу Шешељу, заменик секретара 7. маја 2004. године доноси још једну одлуку, којом се изолација продужава за додатних 30 дана. У одлуци се поново наводе председнички избори у Србији као оправдање за продужетак изолације, као и једно писмо проф. др Војислава Шешеља као разлог за додатну изолацију (као да је дужност МКСЈ и заменика секретара била да буду посматрачи ОЕБС-а на изборима у Србији). Да би лажно представио карактер проф. др Војислава Шешеља и оправдао своје претходне поступке, заменик секретара 9. јуна 2004. године доноси још једну одлуку којом продужава изолацију за додатних 30 дана. Ново бесмислено оправдање је најава да: „постоји могућност да ће се други круг избора одржати 27. јуна 2004. године”. Дакле, заменик секретара, у циљу лажног представљања карактера проф. др Војислава Шешеља преузима улогу острашћеног политичког аналитичара који процењује да ли ће бити другог круга председничких избора у Србији и ко не треба да им присуствује. Невероватно! Али, све је могуће у МКСЈ када је потребно да се оптужени сатанизује и када се лажно представљају његове особине.

4. Због претходно наведених чињеница, сведоци који се позивају овим поднеском морају да сведоче усмено. У том контексту, у складу са правилом 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ које прописује: „Фактори који иду у прилог томе да се не прихвати сведочење у облику писмене изјаве или транскрипта укључујући, али нису ограничени, на питања да ли: (a) општи интерес налаже да се сведочење изнесе усмено“, и под (ц) „постоје други фактори због којих је примерено да сведок присуствује ради унакрсног испитивања“ може се закључити следеће. Очигледно је да постоје и такозвани други фактори који налажу да се позову сведоци који ће усмено сведочити о добром карактеру проф. др Војислава Шешеља. Или, у правном смислу и

складу са духом Правилника о поступку и доказима МКСЈ то би био најбољи могући увод за почетак одбране.

5. Такође, у смислу претходно наведеног, треба истаћи и следеће. Проф. др Војислав Шешељ већ скоро 8 година у притвору МКСЈ нема могућност (управо због сатанизације и лажног представљања његовог карактера) да у складу са начелима модерног кривичног права води своју одбрану. Или, не треба посебно подсећати колико су модерна правна начела попут начела расправности (контрадикторности) и начела истине битни у кривичном поступку. Сваки студент правног факултета зна да је: „Суштина у томе да током кривичног поступка странке, окривљени и тужилац, имају могућности да износе своје аргументе, а исто тако да се изјасне и о ономе што излаже супротна странка (*audiatur et altera pars*). Међутим, не треба схватити да се расправност остварује само између странака: у расправљању учествују и остали кривичнопроцесни субјекти-оштећени, законски заступници, пуномоћници, бранилац, сведоци. На тај начин, расправност омогућује сазнање истине и остварење основног задатка кривичног права“. Али кампања која се против проф. др Војислава Шешеља води већ 8 година унутар МКСЈ и ван њега руши ово начело. Претресно веће II то мора да зна и мора томе да стане на пут.

6. Слично томе, општепознато је и начело да је: „Истина, с једне стране веран одраз стварности (филозофски појам) и највиши степен уверења, тј. убеђења о извршеном кривичном делу и одговорности учиниоца, с друге стране кривичнопроцесни појам. Истина је, дакле, у кривичном поступку остварена само ако је суд утврдио да представља веран одраз те стварности“.¹ Али, да ли је стварност оно што тврди Секретаријат? Као што је претходно наведено, Секретаријат без икаквих доказа тврди да је проф. др Војислав Шешељ, малтене, оличење зла које спречава мир на просторима бивше Југославије и политички прихватљиве резултате председничких избора? Таквом искривљавању стварности и сатанизовању личности проф. др Војислава Шешеља се мора стати на пут! Мора се стати на пут зарад истине и правде, која је очигледно након 8 година притвора и отезања поступка преко потребна у предмету ИТ-03-67-Р77.3. Тачније, нема истине и правде док се не оповргну све клевете на рачун проф. др Војислава Шешеља, које као крвожедне Ерније (Фурије) прате већ довољно скандалозну и квазиправну оптужницу. То је суштина овог поднеска и сведочења позваних сведока.

7. Такође, Претресно веће II је дужно да омогући усмену врсту сведочења о добром карактеру проф. др Војислава Шешеља не само у складу са правилом 65ter(Г)(1) 92bis(A)(1)(е) и 92bis(A)(2)(а) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ, већ и у складу са Статутом МКСЈ, чланом 21. став 1. и став 3. у којима се прописује: „Све особе су равноправне пред Међународним судом“, и „Оптужени се сматра невиним док му се не докаже кривица у складу с одредбама овог Статута“. У суштини, Претресно веће II не сме да подлегне спинованим, лажним и злонамерним

¹ Жекић З. „Кривично процесно право“ пето издање, „Астропрес“, Београд, 1994, стр 227-228.

информацијама, које већ преко 8 година прате случај Шешељ. Јасно је да предрасуде о оптуженом и његовом карактеру не могу довести до правичне пресуде. Зато је Претресно веће II дужно да саслуша (усмено и детаљно) све сведоке одбране који се позивају овим поднеском, и да им омогући да дају исказ о добром карактеру проф. др Војислава Шешеља у складу са правилима 65ter(Г)(1) 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ, али и у складу са чланом 21 Статута МКСЈ.

8. Коначно, и пракса МКСЈ показује колико је важно да се разматра питање карактера лица која учествују у процесима. На пример, Претресно веће I у предмету бр.ИТ-03-69. у јавној Одлуци по Захтеву Тужилаштва за прихватање сведочења Стевана Тодоровића по правилу 92quater од 29. октобра 2010. године је разматрало, у вези са насловом „Аргументи страна у поступку“, у параграфу 15. тврдње одбране Јовице Станишића да је „Тодоровић, уопштено, лошег карактера“. Тачније, испод наслова „Дискусија“, у параграфу 44, Претресно веће I наводи: „Веће напомиње да се чини да предложени докази дају негативну слику Тодоровићевог карактера уопште“ и затим закључује, између осталог, испод наслова „Диспозитив“, да „**Одбија** прихватање релевантних доказаних предмета с бројевима 4519 и 4686 на основу правила 65ter...“. Дакле, овај пример показује колики значај треба дати оцени карактера лица у поступку, посебно када се ради о доношењу пресуде. На основу свега претходно наведеног јасно је да не постоји разлог да тако не буде и у предмету бр. ИТ-03-67-Р77.3.

III. Карактер проф. др Војислава Шешеља према тумачењу бившег главног тужиоца Карле дел Понте и њеног портпарола и саветника за Балкан Флоренс Артман, или неистините тврдње да је проф. др Војислав Шешељ наводно „зли дух“ који жели да паралише рад МКСЈ

9. Проф. др Војислав Шешељ је личност која је позната не само у оквирима Балкана и простора бивше Југославије, већ и шире. Као и свака јавна личност, он изазива разна мишљења и осећања. Разни ставови се у јавности износе о проф. др Војиславу Шешељу. Од уважавања и дивљења у Русији и Србији и међу слободним интелектуалцима на Западу, па до отвореног неслагања међу онима који су своју судбину везали за разне невладине организације и режиме финансиране од стране Запада. То није спорно. Али, спорни су неоправдани напади који каљају лик проф. др Војислава Шешеља и стварају предрасуде о његовом карактеру, које могу утицати на Претресно веће III. На пример, бивши главни тужилац МКСЈ, Карла дел Понте, острашћено и нетачно пише на више места у својој књизи „Госпођа тужилац“ (Vuubook, Сарајево, 2008.) о проф. др Војиславу Шешељу. Испод наслова „Dramatis personae“, на стр. 363. она наводи: „**Шешељ, Војислав** - оснивач и шеф ултранационалистичке Српске радикалне странке, оптужен за

активности чланова странке у нерегуларним јединицима у Хрватској и Босни и Херцеговини“. Затим, на стр. 143. своје књиге, Карла дел Понте скоро отворено жали што проф. др Војислав Шешел није умро за време штрајка глађу, јер се усудио да захтева своје основно људско право, или право на личну одбрану. Тачније, по тумачењу Карле дел Понте: „Војислав Шешел је фанатични српски националиста и Милошевићев савезник, који је наводно предводио злогласну паравојну формацију (а првостепено је судско веће у случају Шешел донело разбориту одлуку и није му омогућило да се брани сам; након што је Шешел запретио штрајком глађу, жалбено веће је поништило ту одлуку)“. Затим Карла дел Понте на стр. 173. пише: „Шешел се заправо добровољно предао седмицу дана после, обећававши том приликом да ће 'уништити тај неморални суд'“. Дакле, то је велики „грех“ проф. др Војислава Шешела. Он има своје мишљење о МКСЈ које није баш најбоље и јавно изјављује да ће се борити против МКСЈ. Затим, Карла дел Понте признаје (и на тој искрености јој треба честитати) у сада већ чувеном цитату, да је оптужница против проф. др Војислава Шешела подигнута због политичких мотива: „Ђинђић је у вези са Шешелем имао само једну молбу: 'Узмите га и не враћајте нам га више.' Уверавао ме да ће Шешелеви 'штосеви' реметити рад судског већа кудикамо више од Милошевићеве тврдоглавости“. Дакле, Карла дел Понте наводи и да је њен тадашњи главни сарадник у Србији Зоран Ђинђић сматрао да је проф. др Војислав Шешел неко ко ће угрозити рад МКСЈ. Дакле, она описује проф. др Војислава Шешела као „злог духа“ који ће угрозити рад МКСЈ због неких фанатичних побуда. Такође, посредно сугерише да му треба одузети сва људска права, а ако он на то не пристане, треба га пустити да умре због штрајка глађу! Тако Карла дел Понте лажно описује карактер проф. др Војислава Шешела. Посебно је опасно такво подметање у светлу предмета бр. ИТ-03-67-Р77.3. Она није било ко, већ бивши главни тужилац МКСЈ. Зато њене лажне квалификације могу да произведу тешке последице у предмету бр. ИТ-03-67-Р77.3.

10. Такође, у сличном лажном контексту о Шешелу пише и Флоренс Артман у својој књизи „Мир и казна“ („Филип Вишњић“, Београд, 2007., наслов јасно указује да се вероватно ради о неуспелом поређењу Артманове са чувеним делима Достојевског „Злочин и казна“ или „Рат и мир“, или можда чак и саме Артманове са великим Фјодором Михаиловичем, што показује да је Артманова изгледа веома „скромна“ особа). На стр. 265. она пише: „Првобитно предвиђен за новембар 2006. године, процес против Војислава Шешела... одложен је до даљњег. Оптуженик захтева да се сви документи Трибунала у којима се спомиње његово име преведу на српски, као и да се регулише рачун од шест и по милиона долара за већ направљене трошкове у оквиру припремања одбране. Решен да паралише Трибунал и да се поигра његовим правилима, Војислав Шешел је добио шта је желео пошто је показао гвоздену вољу у виду штрајка глађу“. Дакле, нови Достојевски, Артманова, сматра да је Војислав Шешел склон манипулацији, јер (гле дрскости), тражи гарантовање његових основних људских права и то по цену свог живота. Конструкција која

је, мора се признати, оригинална, али и комплексна. Тачније, подсећа на још један чувени роман Достојевског „Зли дуси“. Разлика је само у томе што је проф. др Војислав Шешељ у тумачењу Артманове, изгледа, једини „Зли дух“ који „паралише“, МКСЈ. Нећемо дубље улазити у ову сложену, нереалну и квазиправну конструкцију Артаманове, јер је чак и поводом романа „Зли дуси“ у књижевној теорији записано: „Многи аутори који су хтели да одговоре на питање у чему је смисао романа Фјодора Достојевског 'Зли дуси' оставили су нам бројна и веома често опречна тумачења“.² Још теже је тумачити својеврсни наставак „Злих духова“ (или „Злог духа“) чији је аутор, изгледа, покушала да буде Флоренс Артман, а главни јунак према њеном тумачењу притворени проф. др Војислав Шешељ. Просечан ум то тешко може да разуме. У сваком случају, треба истаћи да је за овај поднесак мање важно што је Артманова, ипак, помешала неколико романа великог Фјодора Михаиловича, („Рат и мир“, „Злочин и казну“ и „Зле духове“). Или, што се рад Артманове у МКСЈ може описати као деловање Јулије Михаиловне у „Злим дусима“ за коју Достојевски пише: „Јадна госпођа (ја је много жалим) могла је постићи све што ју је привлачило и примаљивало (славу и остало), без свих оних јаких и ексцентричних покрета којим се предала од првог корака међу нама. Али, да ли због неког изобиља поезије, да ли због дугих и тужних неуспеха прве младости, тек она се одједном, са променом судбине, осетила некако нарочито позвана, замало не и миропомазана.. И каква се све каша ту варила под формом њене независности... Откривање завере, захвалност из Петровграда, напредак у каријери, утицај на омладину како би се на ивици пропаст још задржала – све је то нашло места у њеној фантастичној глави“.³ Али, познато је да су све те нереалне амбиције Артманове током рада у МКСЈ, започете још са мегаломански замишљеном књигом чудног и несхватљивог наслова „Милошевић: дијагонала лауфера“(!), завршиле неславно, подизањем оптужнице за непоштовање суда против ње. Ипак, без обзира на све те фантазије Артманове, за овај поднесак је важно само то што њено оцрњивање карактера Војислава Шешеља може утицати на Претресно веће II.

11. На основу претходно наведеног може се закључити и да је Артманова на оригиналнији начин од Карле дел Понте (и под утицајем дела Достојевског) покушала да лажно представи карактер проф. др Војислава Шешеља. Али за предмет. бр. ИТ-03-67-Р77.3. је важно, и то треба поновити, само то што она није било ко, већ бивши високи чиновник тужилаштва МКСЈ. Зато њене лажне квалификације могу да произведу тешке последице у предмету бр. ИТ-03-67-Р77.3. Претресно веће II не сме да занемари могућност тих штетних последица или ефекте сатанизовања проф. др Војислава Шешеља. Комплексност утиска је веома важна, па макар она долазила и од Флоренс Артман. Уосталом, и већ помињани чувени психолошки роман „Зли дуси“ се заснива на комплексности утиска, или: „Основни разлог за јединственост утиска који у нама изазива овај

² Милошевић Н. предговор српском издању , „Култура“ Београд, 1959, стр V.

³ Достојевски Ф.М. „Зли дуси“, „Култура“ Београд, 1959, стр. 418-419.

роман лежи у једноставној истини да ни једно уметничко дело не доживљавамо само као механички скуп добрих и рђавих фрагмента“.⁴ Зато Претресно веће II мора да саслуша и другу страну, или сведоке који ће дати исказ о добром карактеру проф. др Војислава Шешеља.

12. У сваком случају, Претресно веће II треба да позове све сведоке који су наведени у овом поднеску у складу са правилном 65ter(Г)(1) 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ, па чак и бившег шефа Артманове (или савремене Јулије Михаиловне) у лику Карле дел Понте. Без обзира што је и она већ довољно искомпромитована у светској јавности због свог рада у МКСЈ и без обзира што она сама признаје да је изазивала велики отпор на Балкану због свог бруталног наступа. На пример, Карла дел Понте пише да је била узнемирена писмом бившег министра правде Петра Јојића и да се јавно жалила због тог писма (као и Прасковја Ивановна из претходно помињаног романа Достојевског: „Ако су и тебе јадна моја Прасковја, због мене узнемиравали исто тако писмима“) министра правде СРЈ. Тачније: „Послала сам 26. априла 2000. писмо савезном министру правосуђа Југославије, Петру Јојићу, верном присталици Радикалне странке. Моје писмо почињало је уобичајеним дипломатским улагивањем, иако ми је тај део, када сам га прочитала наглас, оставио одвратан укус у устима: 'Екселенцијо', тако је почело моје писмо, 'Канцеларија тужиоца има част да замоли владу Савезне Републике Југославије за сарадњу...'. У даљем тексту замолила сам за помоћ у уручењу судског позива познатом пуковнику југословенске војске... Тек 24. маја, више од седам дана након датума који смо одредили за разговор са тим пуковником, Јојић је потписао и запечатио свој одговор на меморандуму Министарства правде. Писмо је започело овако: 'Курви дел Понте, Самопроглашеном тужиоцу, злочиначки суд у Хагу'. Након тих речи следио је бомбастичан говор на читавих 25 страница: 'Желим да вас обавестим да сам свестан ваших перфидних намера', започео је Јојић. 'За разлику од вас, ја исказујем дужно поштовање према међународном праву, нарочито према одговорности за међународне злочине; такође, вам желим јасно ставити до знања да постоје људи који се не продају за новац, који се не понижавају кршећи правила струке које су студирали, који верују у Бога и чије руке нису упрљане крвљу недужних жртава. Казамаат којим управљате и у којем сте се попут најгоре курве продали Американцима, казамаат у који, користећи се чак и убиствима, силом одвлачите недужне Србе, такозвани Хашки суд, нелегална је институција, основана противно одредбама Повеље Уједињених нација и међународног права у целисти.. Пре или касније, чак и ви ћете морати да се суочите са истином; ваши поступци биће предмет истраге, а последње дане свог поквареног живота проведете иза затворских решетака...'. Речи су врштале и викале на свих 25 страница текста, подстичући ме да се у соби једног московског хотела нађем са генералом Драгољубом Ојданићем, југословенским министром одбране, човеком који, уверавао ме Јојић, има 'српски, а не изопачен укус'. На крају се Јојићево

⁴ Исто, стр. XX.

писмо, ако се оно уопште може тако назвати, свело на жарку молбу да подигнем оптужбе против војних официра и политичких вођа НАТО-а који су од 24. марта до 9. јуна бомбардовали Србију и Црну Гору. Ово писмо је означило крај мог првог покушаја да се изблиза упознам са Балканом. Иронично, након суочавања с толиким празним обећањима о сарадњи и са *miro di gomma*, који се протезао од Загреба до Скопља, неко ми је напослетку рекао оно што искрено мисли⁵. Дакле, Карла дел Понте се због бруталног рада и оцрњивања читавих народа, суочавала са жестоким одговорима. Колико је Карла дел Понте (као Прасковја Ивановна из романа Достојевског) била трајно узнемирана, узбуђена и оптерећена отвореним, и по њеном признању искреним, писмом Петра Јојића, показују и наредни цитати из књиге Карле дел Понте, који описују њену посету главном граду СРЈ, од 23. јануара 2001. године: „Уторак 23. јануара. С рекламног паноа који се налази у даљини уз аутоцесту, која београдски аеродром повезује са средиштем града, вришти графити с натписом 'Карла puttana'. Километар даље, други пано на којем пише 'Карла је курва'... Град одише депримирајућим сивилом; чак и новије зграде делују некако тужно, попут жена које су због неких животних недаћа остариле пре времена. Међутим, када се ради о Београду, изглед вара. У том граду куца живахно и пркосно срце, а пркос је нешто што ме привлачи, до неке мере, разуме се. Аутомобил је возио још пола километра и прошао је поред још једног рекламног паноа на којем је писало: 'Карла је курва'⁶. Главног тужиоца је исти осећај пратио и током наредног јутра у Београду. Она пише: „Када сам се следећег јутра пробудила, небо над Београдом било је и даље сиво. Сава је подсећала на растопљено хладно олово. Путем смо наишли на демонстранте који су викали: 'Карла је курва!'⁷. Дакле, Карла дел Понте је због свог квазиправног и лажног приказивања карактера читавог једног народа изазивала жестоке реакције у Србији. То се очигледно наставило чак и након промене власти у Београду. У том контексту се може закључити следеће. Не може се тврдити да је читав један народ погрешно, а да је само једна особа, па макар она била и на тако високој функцији, у праву. Зато Претресно веће II не сме да подлегне лажном утиску који и о карактеру проф. др Војислава Шешеља ствара годинама Карла дел Понте (али и њена претходно поменути помоћница Флоренс Артман). Дакле, да би се сачувала презумпција невиности проф. др Војислава Шешеља у предмету важно је да се у наредном делу процеса саслушају сведоци који ће дати усмени исказ о добром карактеру проф. др Војислава Шешеља. Само тако ће Претресно веће II доћи до истине и правде у предмету ИТ-03-67-Р77.3. Истине која је очигледно непходна након 8 година притвора и сатанизације оптуженог. Лажне квалификације и брутални наступи Карле дел Понте јасно показују зашто је неопходно утврђивање истине.

⁵ Дел Понте К. „Госпођа тужилац“ Вуџбоок, Сарајево, 2008. стр 64-65.

⁶ Исто стр 99.

⁷ Исто, стр 103

IV. Карактер проф. др Војислава Шешеља према тумачењу аутора руског зборника „Двоструки стандарди у заштити права човека: случај професора Шешеља“ или проф. др Војислав Шешељ као политичка личност у рангу Гандија, Менделе и Вашингтона.

13. Са друге стране, Претресно веће II треба да има у виду да за разлику од Карле дел Понте и Флоренс Артман, у Русији сматрају да проф. др Војислава Шешеља одликују најплеменитије и најбоље особине. У руској јавности, проф. др Војислав Шешељ је пример борца за слободу и правду. Њега одликују храброст, истрајност и племенитост. На пример, у зборнику радова под називом: „Двојни стандарди у заштити људских права: случај професора Шешеља“ (Москва, 2009.) се већ у уводу наводи: „Неколико речи о 'главном хероју' књиге. Из слова оптужнице ствара се лик ратног командира. Ипак, реални професор Војислав Шешељ је човек искључиво грађански и узео је оружје у руке само у годинама службе у армији Југославије. Он је интелектуални бунтовник, најмлађи доктор права-у 26 години је одбранио докторску дисертацију.. Пошто је био талентован научник, предавач, полемичар и веома плодан аутор, Шешељ је умео да заинтересује аудиторијум, чак и који није увек делио његове погледе на свет. Познато је да су га студенти волели, а његови наступи за време многобројних путева по свету пунили су сале у Паризу, Торонту и Минхену... У време распада СФРЈ, који су пратили крвави сукоби паранационалних војних формација, када се са територије Хрватске и Босне и Херцеговине протеривало српско становништво, Војислав Шешељ је наступао са програмом заштите цивилног становништва области насељених Србима... Још један пут подвлачимо, да је у тим годинама Шешељ остао политички делатељ, говорник и његово главно оружје је било перо. Професор Шешељ-јарка комплексна личност на српском политичком пољу. Бескомпромисност и лична неустрашивост довели су га на клупу окривљених у Хагу, где јавно покушава да оповргне оптужбе подигнуте против њега. Случај професора Шешеља-то је прича о неравноправном духовном двобоју између квазиправног и некомпетентног суда и несаломиве воље идеалисте-интелектуалца надахнутог вером у свој народ“.⁸ Може се приметити да је ово тачан опис карактера проф. др Војислава Шешеља и да то треба да има у виду Претресно веће III када чита претходно наведене бесмислене нападе Карле дел Понте и Флоренс Артман. Сличним тачним формулацијама добар карактер проф. др Војислава Шешеља описују и други аутори зборника штампаног у Москви 2009. године. На пример, магистар Александар Мизјајев са катедре за међународно право Академије за управно право у Казању, сматра да је професор Шешељ: „Српски национални херој“.⁹ Такође, у зборнику је ради објективности и целовитости (која не постоји код Флоренс Артман, Карле дел Понте и Секретаријата) објављен и текст америчких правника и адвоката, доктора Дејвида Серџија и

⁸ „Двојни стандарди у заштити људских права: случај професора Шешеља“, зборник, Москва, 2009., стр.12-14 (превод Д. Мировић)

⁹ Исто, стр. 98.

Сиднија Нориса. Ови амерички правници тврде да је: „Војислав Шешел револуционар, и да га треба поставити у исту раван са Махатмом Гандијем и Нелсоном Менделом... Шешел је био опозициони политичар, који није имао реалну власт, он никада није водио војну формацију било каквог типа. Слично Мендели и Гандију, Шешел је само користио речи да би привукао људе у циљу стварања онога што је он сматрао боље савршеном српском државом. Шешел се залагао за разоружање, он је ратовао за мир. Он је тражио политичко разрешење кризе у СФРЈ и у име тог циља користио је своје право на слободу изражавања и слободу речи. Код њега није било ни најмање намере да се позива на прогоне, екстремизам, убиства и друге злочине против човечности за које га оптужују у МКСЈ... Да је Велика Британија победила у рату 1776. године, то би она са Џорџом Вашингтоном урадила практично исто што свет данас ради са Војиславом Шешелем“.¹⁰ Такође, и ово је тачан опис карактера проф. др Војислава Шешела и то треба да има у виду Претресно веће II када чита бесмислене нападе Карле дел Понте, Флоренс Артман и Секретаријата. Магистар историјских наука и научни сарадник Института за славистику Руске академије наука, Искиндеров Пјотр пише у истом зборнику: „Доктор Шешел продужава своју дугогодишњу борбу за себе, Србију и српство“.¹¹ Слично томе, доктор историјских наука, руководилац Центра за изучавање савремене балканске кризе при Институту за славистику Руске академије наука и академик САНУ Јелена Гускова пише у „Двојним стандардима у заштити људских права: случај професора Шешела“ следеће анализе о идејама професора Шешела и његовим карактеристикама у личном и националном смислу, дакле, као човека и политичког мислиоца: „Војислав Шешел-самобитни српски политичар и савремени мислилац националне филозофије, која се јавља антиподом идеологији западне неолибералне демократије и глобализма, које воде, по његовом дубоком уверењу, српски народ на пут денационализације... Из идеологије српског национализма коју карактерише идеја социјалне правде, солидарности, демократског модела доношења решења и јака власт, произашли су, пише аутор, дух демократије, револуционално настројење и тежња ка праведности“.¹² Дакле, Гускова не пише о некаквом фанатизму као Карла дел Понте и Артманова. Проф. др Војислав Шешел је у потпуности предан на интелектуалном и племенитом нивоу идејама српског национализма, пише Гускова. Из тога се може лако уочити (и то је веома важно за овај поднесак) да се његове личне особине подудару са особинама српског народа испољеним кроз дугу и славну историју Србије: „Описујући српски национални карактер, В. Шешел примећује такве црте, као хуманост, племенитост, идеализам, бескомпромисност, социјални оптимизам, високо поимање части и достојанства, храброст, хероизам, стремљење ка слободи, солидарност, одговорност за друге, животна чврстина у несрећи и невољама, при томе и одсуство талента ка интригама и пропаганди у своју корист. Зато српски

¹⁰ Исто, стр. 152-154.

¹¹ Исто, стр. 155.

¹² Исто, стр. 177, 181.

национализам, подвлачи аутор, никада није био агресиван, имао је позитивну духовну основу, заснивао се на традицијама православне цркве, модернизованих асимилацијом демократских идеја“.¹³ Дакле, у руској јавности, проф. др Војислав Шешељ се описује као човек кога одликују праведности, демократске идеје и интелектуална снага. Он се често упоређује и са познатим државницима из ближе и даље историје. За разлику од описа Карле дел Понте и њене помоћнице Флоренс Артман, никакав „зли дух“ се не помиње, напротив. У том контексту се може констатовати да постоји више тачних описа личности проф. др Војислава Шешеља који искључују подметања Секретаријата МКСЈ, бивших чланова Тужилаштва и других особа која се појављују углавном у западним медијима доступним Претресном већу II. Зато је потребно да се на основу правила 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ позову сведоци који ће разјаснити какав је прави (добар) карактер проф. др Војислава Шешеља. Претресно веће II које води поступак у предмету бр. ИТ-03-67-Р77.3. не сме бити у заблуди. Ово је посебно важно, као што је већ наведено, јер се ради о предмету који је оборио све светске рекорде у дужини трајања. Тачније, у важном и преломном тренутку у којем се налази процес у предмет бр.ИТ-03-67-Р77.3. више је него прикладно и пожељно применити правило 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ у којем се, као што је већ наведено, прописује да: „Након завршетка извођења доказа оптужбе“ следи достављање „списка сведока које одбрана намерава да позове“. Наравно, кључно питање које се поставља у том контексту је какав треба да буде критеријум за позивање сведока који ће сведочити о добром карактеру проф. др Војислава Шешеља. Ово важно питање ће се разматрати у наредним деловима поднеска.

V. Критеријуми за позивање сведока који треба да дају исказ о добром карактеру проф. др Војислава Шешеља на основу правила 65ter(Г)(1) 92bis(A)(1)(e), 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ

14. Да би Претресно веће II имало представу о правом (добром) карактеру и личности проф. др Војислава Шешеља, јер очигледно постоје разна мишљења о њему, што је и претходно наведено, овим поднеском се позивају да сведоче управо оне личности које имају директну везу са предметом бр. ИТ-03-67-Р77.3. Тачније, јунаци књига проф. др Војислава Шешеља или они људи који су „заслужили“ својим чињењем или нечињењем, у вези са југословенском кризом и грађанским ратом да о њима проф. др Војислав Шешељ напише књигу. Дакле, за позивање сведока о којима је проф. др Војислав Шешељ написао књигу, у контексту правила 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(e), 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ, очигледно постоји *causa*. Или, у правном смислу, поднесак се ослања на општепознату дефиницију узрочности:

¹³ Исто, стр 183.

„Између преузете радње и остварене последице мора да постоји узрочно-последична, узрочна или каузална веза. То практично значи да предузета радња мора да буде узрок наступања последице“.¹⁴ Тачније, они људи који су својим чињењем или нечињењем, допринели распаду СФРЈ и другим догађајима за које је лажно оптужен проф. др Војислав Шешељ су заслужили да о њима проф. др Војислав Шешељ објави књигу. Дакле, постоји врло јасна и јака *causa* која омогућава да они буду сведоци у складу са правилима 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(e), 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ. Такође, проф. др Војислав Шешељ је уверен да ће ти људи, након историјске дистанце од скоро 20 година, показати једну врсту интелектуалног и политичког кајања и да ће у судници МКСЈ, пред Претресним већем II, признати своје заблуде (дела и лажи) и да ће, наравно, посведочити о добром карактеру проф. др Војислава Шешеља, који је лажно оптужен управо за њихове радње током југословенске кризе. Слично томе, проф. др Војислав Шешељ своје уверење о „просветљењу“ оних који су уништили и распарчали СФРЈ, заснива и на историјским примерима и објављеним мемоарима, сведочанствима и доказима која су се појавила у протеклих 20 година. На пример, у контексту очекиваног кајања и нових околности, свакако треба имати у виду извештај специјалног известиоца Савета Европе Дика Мартија о продаји људских органа 500 отетих Срба од стране криминалне групе на чијем је челу био такозвани премијер такозване државе Косово (миљеник Запада), Хашим Тачи звани Змија. Познато је да је овај извештај усвојен од стране Комитета Парламентарне скупштине Савета Европе у децембру 2010. године. Дакле, проф. др Војислав Шешељ у том новом контексту очекује, на пример, од Блера, да као његов сународник Хенрих II призна своје грехе (и злочине) и да покаже своје дубоко кајање због сарадње са злочинцима попут Хашима Тачија званог Змија. Наравно, у складу са својим племенитим карактером, проф. др Војислав Шешељ не очекује да у дословном смислу Тони Блер доживи своју Каносу: „Молећи за опроштај на Бекетовом гробу, док су га шибали свештеници“.¹⁵ Не, иако је уверен, слично као и британски нобеловац Харолд Пинтер, да је Тони Блер злочинац којем ће се свакако судити за његове злочине, проф. др Војислав Шешељ сматра да би било неприкладно да у XXI веку Блера шибају православни свештеници на гробљу жртава НАТО бомбардовања. Напротив, у складу са своји добрим карактером, проф. др Војислав Шешељ је против таквих метода и сматра да се физичка мучења данас само примењују у Гвантенаму и тајним затворима ЦИА. Али, знајући да ће се неминовно десити покајање Блера, проф. др Војислав Шешељ хоће да га подстакне и да тиме докаже свој добар карактер и племенитост. Тачније, проф. др Војислав Шешељ жели да буде први који ће покренути тај процес помирења и самокритике код Блера. Зато је он уверен да ће Блер у судници МКСЈ, пред Претресним већем II, у складу са правилима 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ

¹⁴ Јовашевић Д. „Лексикон кривичног права“, Треће допуњено издање, Службени гласник, Београд, 2006, стр. 758.

¹⁵ Аврамовић С. Станимировић В. „Упоредна правна традиција“, Номос, Београд, 2006. стр. 200.

посведочити о својим поступцима и о добром и племенитом карактеру лажно оптуженог проф. др Војислава Шешеља. Наравно, Тони Блер је само један пример који показује какви се критеријуми траже за сведочење у оквиру правила 65ter(Г)(1), 92bis(А)(1)(е) и 92bis(А)(2)(а) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ. Списак свих сведока и аргумента за њихово сведочење ће бити изнет у наредним деловима овог поднеска.

15. Ефекат покајања је један од главних разлога (уз узрочну везу, која се најбоље доказује кроз књиге проф. др Војислава Шешеља), за позивање у складу са правилима 65ter(Г)(1), 92bis(А)(1)(е) и 92bis(А)(2)(а) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ, судија и припадника Тужилаштва МКСЈ, да сведоче о добром карактеру проф. др Војислава Шешеља. Тачније, за позивање оних судија и припадника Тужилаштва МКСЈ који су своју професионалну каријеру и стручност занемарили ради политичког, суровог и квазиправног прогона проф. др Војислава Шешеља, у периоду од најмање 2003. године до 2011. године. Тачније, критеријум за позивања судија и припадника Тужилаштва да сведоче по правилима 65ter(Г)(1), 92bis(А)(1)(е) и 92bis(А)(2)(а) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ је њихова улога у предмету бр. ИТ-03-67 из које је изведен и поступак у предмету бр- ИТ-03-67-Р77.3 . На пример, бивши председник МКСЈ, судија Теодор Мерон ће посведочити да проф. др Војислав Шешељ није расиста и антисемита, јер никада није стављао знак једнакости између великог јеврејског народа и дипломатије државе Израел, иако је Теодор Мерон, као бивши дипломата у служби Израела и САД, у својству судије МКСЈ доносио у преко 90% случајева негативне одлуке у вези са захтевима проф. др Војислава Шешеља. Не, проф. др Војислав Шешељ, као Хана Арент и Сартр, сматра да је антисемитизам један облик зла (без обзира што је њему лично судија Мерон нанео много зла). Тачније, проф. др Војислав Шешељ као и Хана Арент сматра да је анитсемитизам: „Ужасавајућа оригиналност тоталитаризма, и не почива у томе што је једна нова 'идеја' дошла на свет, већ у делима која су у складу с целокупном нашом традицијом, дословно у прах претвориле наше политичке категорије, као и наше критеријуме моралног суђења“.¹⁶ Сличан став има и Сартр, који корене антисемитизма налази и у малограђанском (завидном) начину размишљања: „Предности тог положаја су многобројне: најпре он иде на руку духовној лењости. Видели смо да антисемит нимало не схвата модерно... он у историјским догађајима тражи знак присуства зле силе“.¹⁷ Дакле, у складу са претходно наведеним мислима Хане Арент и Сартра, проф. др Војислав Шешељ не ставља знак једнакост између судије (и бившег дипломате Израела и САД) Мерона и великог јеврејског народа, иако статистика и анализа урађена на основу података са сајта МКСЈ и из књиге „Геноцидни израелски дипломата Теодор Мерон“ показује да је у периоду Меровног мандата као председника МКСЈ, тачније, од 10. јуна 2003. до 21. септембра 2005. године, Секретаријат МКСЈ

¹⁶ Шатле, Ф. Диамел О. Пизије Е. „Енциклопедијски речник политичке филозофије“ књига 1, Издавачка књижарница Зорана Стојановића, Нови Сад, 1993. стр. 20.

¹⁷ Сартр. Ж. П. „Размишљања о јеврејском питању“, Графос, Београд, 1992., стр. 32.

донео 10 негативних одлука када се радило о проф. др Војиславу Шешељу. Упркос томе што је Мерон био дужан да контролише Секретаријат, као председник МКСЈ, у складу са правилом 19. Правилника о поступку и доказима МКСЈ у којем се прописује да: „Председник координира рад судских већа и надзире рад Секретаријата“! Такође, статистика показује и да је у том периоду судија Теодор Мерон у својству председника Колегијума МКСЈ и председника МКСЈ, као и у својству председника Жалбеног већа, директно учествовао у доношењу још 7 одлука које су биле негативне по својим последицама за проф. др Војислава Шешеља¹⁸ (овоме треба додати и чињенице да је Мерон учествовао у доношењу још 9 негативних одлука у периоду од 7. априла 2006. до 9. априла 2009. године). Дакле, судија Мерон је учествовао у доношењу 16 одлука(али и 17 у предмету бр. ИТ-03-67-Р77.2 у мају 2010 када је Жалбено веће потврдило првостепену пресуду) против проф. др Војислава Шешеља, али он због тога није постао антисемита. То говори о цивилизованом и добром карактеру проф. др Војислава Шешеља. У том контексту треба имати у виду и скандалозно одбијање Мерона да одговори на писмо проф. др Војислава Шешеља. Упркос томе, проф. др Војислав Шешељ никада није показао непримерена осећања према судији Теодору Мерону, већ је искључиво критиковао његову политичко/дипломатску каријеру и рад у МКСЈ. У том смислу, проф. др Војислав Шешељ је уверен да ће судија Теодор Мерон, који је већ на крају каријере, или у животном периоду када се се сведе сви професионални рачуни, смоћи снаге да сведочи о добром и неосветољубивом карактеру проф. др Војислава Шешеља. Дакле, слично као и Тони Блер (у вези са политичарима умешаним у југословенску кризу), судија Теодор Мерон је само један пример који показује какви се критеријуми користе за сведочење судија и припадника Тужилаштва МКСЈ у оквиру правила 65ter(Г)(1), 92bis(А)(1)(е) и 92bis(А)(2)(а) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ. Списак сведока из МКСЈ и аргумената за њихово сведочење ће бити изнет у наредним деловима овог поднеска.

15. Из претходно наведеног је јасно какве је критеријуме проф. др Војислава Шешељ применио у овом поднеску у оквиру правила 65ter(Г)(1), 92bis(А)(1)(е) и 92bis(А)(2)(а) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ. Наравно, и ти критеријуми показују колико је племенит и добар карактер проф. др Војислава Шешеља. Иако су особе попут претходно наведених, Блера и судије Теодора Мерона, нанеле много зла и неправди његовом народу и њему лично, проф. др Војислав Шешељ верује, упркос прошлости, и да у њима постоје неке добре особине. Наравно, проф. др Војислав Шешељ је свестан да је тешко уочити те добре особине код Блера и Теодора Мерона, као и код свих других људи који ће бити позвани да сведоче у оквиру правила 65ter(Г)(1), 92bis(А)(1)(е) и 92bis(А)(2)(а) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ. Али, проф. др Војислав Шешељ сматра да треба веровати људима! Он није песимиста у погледу људи као што је био Жан Жак Русо, за кога Алексис Филоленко у књигама Франсоа Шатлеа, Оливија Дијамела и

Елвина Пизијеа пише: „У једном све збијенијем начину размишљања, Русо је најзад морао доћи до чврстог убеђења да људски род хрли у пропаст: посвуда је назирао несрећу... Ширећи се, цивилизација је човеку одузела његову егзистенцијалну искреност и свела га само на образину. Суочен с таквим безумним развојем, Русо-који често говори о лековима-постаје лекар надвијен над друштвеним телом. Тај лекар, међутим убрзо открива да је човек подупрт својом способношћу усвршавања, отишао предалеко, на самрти је, лица сакривеног иза образине која означава непостојање. Злоупотребљавајући своју слободу човек се најзад изгубио.... Све у свему, она се медицинско-филозофски посматрано, своди на супротност између смрти и живота: човек је мртав, а могао је да живи“.¹⁹ Ипак, проф. др Војислав Шешел не сматра да је човек мртав! Не, он не сматра да су Тони Блер, Теодор Мерон и други сведоци које намерава да позове у оквиру 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(е) и 92bis(A)(2)(а) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ мртви у оном смислу који описује Русо у својим делима. Напротив, проф. др Војислав Шешел сматра да свакоме треба пружити шансу за покајање и исправљање његових недела. Уверен је у том контексту, да за човечанство има још наде, јер сама чињеница да је Жан Жак Русо живео и стварао у XVIII веку (1712-1778.) показује да је његова филозофска поставка била превише песимистички настројена. Тачније, човечанство је преживело и након 200 година од смрти Жан Жак Русоа. Додуше, уз ужасна разарања и велике ратове у којима су предњачиле земље из којих долазе Блер и Мерон, али ипак је преживело. Зато проф. др Војислав Шешел сматра да се чак и у особама попут Блера и Теодора Мерона може наћи нека добра особина која ће омогућити да они сведоче о својим поступцима према српском народу и проф. др Војиславу Шешелу. На тај начин, показаће се, не само да је проф. др Војислав Шешел исправан човек са племенитим особинама, већ и да је добар човек који, иако неправедно оптужен, показује жељу да помогне Блеру и Теодору Мерону, као и другим сведоцима који ће бити позвани да сведоче у оквиру правила 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(е) и 92bis(A)(2)(а) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ. Наравно, у том контексту проф. др Војислав Шешел не иде ни у другу крајност. Он није утописта као Сен-Симон за којег Доминик Дамам пише у књигама Франсоа Шатлеа, Оливија Дијамела и Елвина Пизијеа: „Нисам више млад', упозорава Сен-Симон у Писмима једног становника Женеве својим савременицима (1803), па додаје: 'Целог живота сам марљиво посматрао и размишљао, а сврха мојих радова је била ваша срећа'. Срећу, ту реч окружену милинијуском ауром, ваља узети озбиљно: 'Доћи ће дан када ћу створити рај... Златно доба људског рода није иза нас, већ пред нама; оно почива у уређењу друштвеног поретка'. Од свог првог дела, Сен-Симон пророчки навешћује доба у којем ће Земљина кугла постати рај. Љубав човечанства и славу тобожњег наследника Карла Великог

¹⁹ Шатле, Ф. Диамел О. Пизије Е „Енциклопедијски речник политичке филозофије“ књига 2, Издавачка књижевница Зорана Стојановића, Нови САД, 1993. стр 868.

одлучио је да прибави изумевањем једне политичке среће“.²⁰ Не, проф. др Војислав Шешељ није утописта. Он не очекује да ће Тони Блер, Теодор Мерон и слични одмах пристати на признање својих грехова према српском народу и проф. др Војиславу Шешељу лично. То је процес који може потрајати и сатима, данима. Зато је неопходно њихово унакрсно и детаљно испитивање и појављивање у судници МКСЈ, у складу са правилима 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ. Тачније, само детаљна питања проф. др Војислава Шешеља могу извући најбоље из особа попут Блера и Теодора Мерона. Само на тај начин Тони Блер и Теодор Мерон (и слични) могу доживети катарзу у смислу „моралног чишћења и уздизања душе изнад свих телесних, чулних страсти и прљавштина.“²¹ Дакле, питањима и благим речима, којима ће у складу са својим критеријумима постављати проф. др Војислав Шешељ, ће усмеравати сведоке да у сагласности са правилима 65ter(Г)(1) 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ дају исказе о његовом добром карактеру. У том смислу, треба истаћи да никакав притисак неће бити примењен на сведоке у судници МКСЈ. Никакве методе које би чак у вербалном смислу подсећале на катасхазмус или „локално пуштање крви помоћу купца“.²² Проф. др Војислав Шешељ презире насиље, без обзира што насиље одобравају сведоци попут Блера .

16. У контексту дугог трајања процеса у предмету бр. ИТ-03-67-Р77.3. важно је нагласити и следеће. Проф. др Војислав Шешељ због експедитивности суђења неће позивати да сведоче у његову корист у складу са правилима 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ ауторе руског зборника „Двојни стандарди у заштити људских права: случај професора Шешеља“, иако би они могли уверљиво и тачно да посведоче о његовом добром карактеру. Такође, због експедитивности суђења и објективних могућности неће позивати у складу са правилима 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ ни све оне који су 1997. године на председничким изборима гласали за њега, или око 1.733.000 људи. Проф. др Војислав Шешељ је свестан да то не било могуће, као што не било могуће ни позвати све оне људе који су 2002. године проф. др Војиславу Шешељу дали свој глас као председничком кандидату, или око 1.063.000 људи. Без обзира што би сви они, без сумње, посведочили о добром карактеру проф. др Војислава Шешеља (јер, да није тако, они не би сматрали да проф. др Војислав Шешељ треба да буде председник Републике Србије). Дакле, због трајања поступка и објективних могућности проф. др Војислав Шешељ ће се ограничити у оквиру овог поднеска и правила 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ на позивање оних сведока о којима је до сада објавио књиге. Или, оних сведока који су имали значајну улогу у југословенској кризи која је и основ оптужнице у предмету бр. ИТ-

²⁰ Исто, стр. 899-900.

²¹ Вујаклија М. „Лексикон страних речи и израза“, Просвета, Београд, 1966. стр. 413.

²² Исто.

03-67., али и оних судија и припадника Тужилаштва који су имали значајну улогу у процесу у вези са предметом бр. ИТ-03-67, ИТ-03-67-Р77.2 и ИТ-03-67-Р773. Свакако, Претресно веће II треба да узме у обзир овакве фер критеријуме проф. др Војислава Шешеља приликом одређивања сведока.

VI. Списак сведока

17. Судија О Гон Квон

17.1. Проф. др Војислав Шешељ позива судију О Гон Квона да сведочи о његовом добром и неосветољубивом карактеру у складу са правилима 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ. Судија О Гон Квон треба да посведочи о примерном и добром понашању проф. др Војислава Шешеља током и након првостепеног процеса у предмету бр. ИТ-03-67.77.2. Тачније, иако је судија О Гон Квон био председавајући већа које је донело незабележену и скандалозну пресуду од 15 месеци затвора у предмету бр. ИТ-03-67.77.2. на основу лажних и бесмислених оптужби, проф. др Војислав Шешељ се у судници понашао више него коректно према судији О Гон Квону. Иако судија О Гон Квон очигледно то није умео да цени, што показује његова улога у покретању новог бесмисленог и квазиправног процеса за непоштовање суда у предмету бр. ИТ-03-67.77.3. проф. др Војислав Шешељ се и даље коректно понаша према њему. Дакле, *causa* у вези са судијом О Гон Квоном није само књига проф. др Војислава Шешеља „Јужнокорејска гњида О Гон Квон“ (иначе, књига „Јужнокорејска гњида О Гон Квон“ је издата тек након завршетка првостепеног поступка у предмету бр. ИТ-03-67.77.2.), већ и подаци који показују лоше и непрофесионално поступање О Гон Квона према проф. др Војиславу Шешељу, али и добар карактер и примерено владање у судници и неосветољубивост проф. др Војислава Шешеља. И све то без обзира што је О Гон Квон учествовао у изрицању незабележене, скандалозне и драконске првостепене казне затвора у трајању од 15 месеци проф. др Војиславу Шешељу 24. јула 2009. године у поступку за непоштовање суда у предмету бр. ИТ-03-67-Р77.2. О каквој драконској казни затвора се ради показују општепознати и никада демантовани подаци из праксе МКСЈ у вези са непоштовањем суда. Тачније, до сада у МКСЈ, у вези са непоштовањем суда, Анте Нобило је ослобођен, Бећа Бећај је осуђен на 4 месеца затвора, Домагој Маргетић на 3 месеца и 10.000 евра, Јосип Јовић на 20.000 евра, Маријачић и Ребић на по 15.000 евра, Батон Хацију на 8.000 евра, Коста Булатовић на 4 месеца (условно 2 године), Милан Вујин на 15.000 евра, Љубиша Петковић на 4 месеца, Симић и Аврамовић су ослобођени, Драган Јокић је осуђен на 4 месеца, Флоренс Артман на 7.000 евра, и коначно, у марту 2010. године, Зухдија Табаковић је осуђен на три месеца затвора. До сличног закључка се долази и када се примени повољнији метод за судију О Гон Квона. Дакле, ако се не би рачунале изречене новчане казне за непоштовање суда и ослобађајуће пресуде у процесима за непоштовање суда пред МКСЈ,

долази се до закључка да је просечна казна затвора изречена у МКСЈ у вези са процесима за непоштовање суда око три и по месеца затвора. Са друге стране, као што је познато, проф. др Војислав Шешел је осуђен од стране О Гон Квона у предмету ИТ-03-67-Р77.2 на преко 4 пута већу казну затвора од просечне казне затвора која се изриче у МКСЈ када се ради о непоштовању суда! Скоро невероватан податак, али и податак који показује добар и неосветољубив карактер проф. др Војислава Шешела. О тим чињеницама, тј. о добром и неосветољубивом карактеру проф. др Војислава Шешела треба да посведочи судија О Гон Квон и то је *causa* која (пored књиге „Јужнокорејска гњида О Гон Квон“) јасно показује зашто је непоходно да О Гон Квон буде сведок у складу са правилима 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ.

18. Судија Кевин Паркер

18.1. Слични разлози за сведочење о добром карактеру и владању проф. др Војислава Шешела као и код судије О Гон Квона, постоје и код његовог колеге судије Кевина Паркера. Тачније, разлози за сведочење у складу са правилима 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ не постоје само због *cause* или књиге проф. др Војислава Шешела „Смежурано кенгурово мудро Кевин Паркер“ (иначе, књига „Смежурано кенгурово мудро Кевин Паркер“ је изашла након доношења првостепене пресуде у предмету бр. ИТ-03-67-Р77.2. већ и због чињенице да је судија Кевин Паркер, као и његов колега О Гон Квон, учествовао у доношењу драконске и незабележене првостепене пресуде од 15 месеци затвора у предмету бр. ИТ-03-67-Р77.2. Ипак, проф. др Војислав Шешел никада није испољио непримерено понашање према Кевину Паркеру, упркос томе што је он очигледно применио квазиправне критеријуме приликом доношења пресуде у предмету бр. ИТ-03-67-Р77.2. Тачније, проф. др Војислав Шешел се достојанствено понашао, иако је знао да је извесни Зухдија Табаковић осуђен на три месеца затвора у марту 2010. године за покушај подмићивања сведока, Маријачић и Ребић су осуђени на по 15.000 евра због објављивања имена заштићеног сведока у тексту под насловом „Светска есклузива-Први у свету објављујемо тајни документ из којег се види завера Карле дел Понте против Хрватске“ објављеном у „Хрватском листу“ од 18. новембра 2004. године. Или, проф. др Војислав Шешел је остао достојанствен, иако је знао да је у доношењу тих пресуда учествовао и Кевин Паркер. Тачније, проф. др Војислав Шешел никада није испољио непримерено понашање према Кевину Паркеру. И све то упркос чињеници да је проф. др Војислав Шешел осуђен на 15 месеци затвора од стране Кевина Паркера због објављивања књиге у којој није откривено ни једно име заштићеног сведока, уз кључну напомену да је управо он тај заштићени сведок! Да би овај правни апсурд био још већи, Кевин Паркер је осудио проф. др Војислава Шешела за књигу коју, фактички, није ни прочитао, јер око 93% књиге „Афера

Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“ није ни преведено на француски, ни на енглески језик! Тачније, Кевин Паркер није знао ни реч српског језика, али ипак је изрекао проф. др Војиславу Шешељу незабележену, изузетну и драконску казну затвора! Ипак, и поред оваквих околности и непрофесионалног поступања, проф. др Војислав Шешељ је показао добар карактер и коректно се понашао у судници према судији Кевину Паркеру. Дакле, о томе треба да посведочи судија Кевин Паркер и то је *causa* која (поред књиге „Смежурано кенгурово мудро Кевин Паркер“) јасно показује зашто је неопходно да судија Кевин Паркер буде сведок у складу са правилима 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ.

19. Судија Алфонс Ори

19.1. У контексту претходно изнетог може се тврдити да је судија Алфонс Ори један од најважнијих сведока који ће посведочи о добром и неосветољубивом карактеру проф. др Војислава Шешеља. Тачније, судија Алфонс Ори може да посведочи о примереном владању проф. др Војислава Шешеља чак и у најмучнијим ситуацијама које су се дешавале у историји МКСЈ. Или, никада се проф. др Војислав Шешељ није некоректно понашао у судници МКСЈ према судији Алфонсу Орију, иако га је он избацивао из суднице и доносио одлуке које су га директно терале у смрт, уочи, и за време, штрајка глађу крајем 2006. године. Наравно, више се о томе може прочитати у књизи проф. др Војислава Шешеља „Холандски курвин син Алфонс Ори“ (иначе, књигу проф. др Војислава Шешеља „Холандски курвин син Алфонс Ори“ је издала Српска радикална странка). У овом поднеску ће бити изнете само неке чињенице које говоре о племенитом карактеру проф. др Војислава Шешеља. На пример, општепознато је да је од 10. новембра до 8. децембра 2006. године, због покушаја наметања адвоката, проф. др Војислав Шешељ био принуђен и да штрајкује глађу и од смрти га је, изгледа, спасила само интервенција руског Министарства спољних послова од 6. децембра 2006. године, која је „охладила“ убилачке намере судије Алфонса Орија (и осталих судија). Треба подсетити и да су Алфонс Ори (и остали) покушали да наметну фантомског адвоката проф. др Војиславу Шешељу по сваку цену, чак и уз кршење самог Статута МКСЈ (члан 21.) и таквих основних међународних извора као што је Европска конвенција за заштиту људских права и основних слобода (члан 6.) и Међународни пакт о грађанским и политичким правима (члан 14.). Све то је покушано од стране судије Алфонса Орија, без обзира што извесни Дејвид Хупер и Ван дер Спул никада у животу нису имали састанак са проф. др Војиславом Шешељем, нити су контактирали са њим, а нису знали ни једну реч српског језика, и коначно проф. др Војислав Шешељ није желео да има састанак са овим фантомским квази-адвокатима. Колико је безобзиран био судија Алфонс Ори у том мрачном и срамном периоду показује и чињеница да је он хладокрвно држао статусне конференције у предмету ИТ-03-67. у периоду од 10. новембра до 8. децембра 2006. године, док се проф. др

Војислав Шешелъ буквално борио за живот! На пример, Алфонс Ори је био председавајући судија на статусној конферецији од 22. новембра 2006. године када је проф. др Војислав Шешелъ већ више од 10 дана штрајковао глађу. Такође, Алфонс Ори је 27. новембра 2006. године започео квазиправни процес против проф. др Војислава Шешелъа. Ипак, највећи скандал се десио, 1. новембра 2006. године када је Ори и физички избацио проф. др Војислава Шешелъа из суднице, само зато што се он усмено побунио против присуства наметнутог фантомског адвоката у судници! Наравно, тешко је на рационалан начин објаснити такву неуобичајену мржњу, безосећајност и острашћеност судије Алфонса Орија према проф. др Војиславу Шешелъу, посебно када се прочитају стенограми од 1. новембра 2006. године. Тачније, на статусној конференцији одржаној 1. новембра 2006. године појавио се фантомски адвокат у приправности, извесни Дејвид Хупер (који је већ тада улагао поднеске у име проф. др Војислава Шешелъа без његове сагласности). Када се проф. др Војислав Шешелъ успротивио његовом присуству, претресно веће, на челу са судијом Алфонсом Оријем је удаљило проф. др Војислава Шешелъа из суднице! Тако је судија Алфонсо Ори преузео улогу најгрубљег извршиоца у удруженом подухвату који је имао за циљ и да по цену смрти проф. др Војиславу Шешелъу наметне адвоката! Или, судија Алфонсо Ори је избацио проф. др Војислава Шешелъа из суднице иако је чак и фантомски адвокат Дејвид Хупер признао на тој скандалозној статусној конференцији: „Ја наглашавам да ми у овом тренутку не бранимо оптуженог др Шешелъа, ми њега не заступамо, нити у овом тренутку имамо било какав контакт са њиме“. Такође, Хупер чак није ни покушао да демантује речи проф. др Војислава Шешелъа: „Хупер и О Шиа су најмање десет судских поднесака уложили у моје име и без моје сагласности“. Али, уместо да уклони грађане Хупера и О Шију из суднице, како му је саветовао проф. др Војислав Шешелъ („господине Ори не можете да наставите док не уклоните Хупера и О Шиу из суднице“), судија Алфонсо Ори је донео решење које подсећа на мрачни средњи век. Обраћајући се проф. др Војиславу Шешелъу он је рекао: „Судско веће овим одлучује да вас уклони из суднице“. Невероватно, али истинито! Затим, на крају те скандалозне статусне конференције судија Алфонс Ори цинично и хладокрвно закључује: „Наравно, сада смо се затекли у једној помало незгодној ситуацији“. Наравно, мучан пример злоупотребе права и судијске функције, али и пример који показује смирено и достојанствено држање проф. др Војислава Шешелъа упркос поступцима Алфонса Орија за које нема никаквог рационалног објашњења. О том смиреном и достојанственом држању проф. др Војислава Шешелъа у тим страшним тренуцима треба да посведочи судија Алфонс Ори и то је *causa* која (пored књиге „Холандски курвин син Алфонс Ори“) јасно показује зашто је непоходно да судија Алфонс Ори буде сведок у складу са правилима 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ.

20. Судија Фаусто Покар

20.1. Као и судија Ори, судија Фаусто Покар је један од кључних сведока који треба да посведочи о добром и неосветољубивом карактеру проф. др Војислава Шешеља. Он је, слично као и судија Алфонс Ори, имао једну од главних улога у покушају судског убиства проф. др Војислава Шешеља крајем 2006. године. Штавише, он је у том мрачном периоду био и председник МКСЈ. Више о томе се може прочитати у књизи проф. др Војислава Шешеља „Корумпирани председник нелегалног Хашког суда Фаусто Покар“ (иначе, књигу проф. др Војислава Шешеља „Корумпирани председник нелегалног Хашког суда Фаусто Покар“ је издала Српска радикална странка). У овом поднеску ће бити изнете само неке чињенице које говоре о племенитом и неосветољубивом карактеру проф. др Војислава Шешеља. Тачније, судија Фаусто Покар је, слично као и Ори, испољио посебну безобзирност и нехуманост када се радило о одлукама које су биле повезане са наметањем адвоката проф. др Војиславу Шешељу. На пример, уместо да је одмах након 21. августа 2006. године и доношења Одлуке о додељивању браниоца проф. др Војиславу Шешељу, заштитио основна људска права проф. др Војислава Шешеља, он је допустио, иако је био председник МКСЈ, да се ово сурово правно, али и физичко мучење настави (и да кулминира током штрајка глађу, током неколико мучних недеља без обзира на протесте широм света). Тако је судија Фаусто Покар директно угрозио живот проф. др Војислава Шешеља, посебно у периоду од 10. новембра 2006. године до 8. децембра 2006. године када је трајао штрајк глађу. Нема никакве сумње да је штрајк глађу озбиљно и трајно нарушио здравље проф. др Војислава Шешеља. Тачније, довео га је на саму ивицу смрти (такав закључак је донела и трочлана лекарска комисија састављена од лекара из Русије, Француске и Србије). Злу намеру према проф. др Војиславу Шешељу, судија Фаусто Покар показује и 11. септембра 2006. године. Тада судија Фаусто Покар доноси Налог (који је уручен проф. др Војиславу Шешељу 29. септембра 2006. године) о именовану судија Жалбеног већа. Тачније, судија Фаусто Покар самог себе поставља за председника Жалбеног већа у случају Шешељ. Каснији догађаји су убедљиво показали да је то Жалбено веће било једно од главних криваца за штрајк глађу.

20.2. У склопу припрема за брутално наметање адвоката, судија Фаусто Покар потписује и Одлуку Жалбеног већа од 27. септембра 2006. године (уручена проф. др Војиславу Шешељу 18. октобра 2006. године) у којој се на перфидан начин омогућава наметање адвоката проф. др Војиславу Шешељу. Тачније, у тој Одлуци се фактички легализује статуст такозваног вршиоца дужности браниоца, јер се том грађанину, кога проф. др Војислав Шешељ не признаје за браниоца, пружа могућност да поново поднесе Реплику. Дакле, судија Фаусто Покар врши отворену кореспонденцију са грађанином који се лажно представља као вршилац дужности браниоца проф. др Војислава Шешеља.

20.3. Ипак, можда и најсрамнија и најлицемернија одлука у којој је учествовао судија Фаусто Покар у том периоду је Одлука од 20. октобра 2006. године. Одлука је скандалозна и срамна, пре свега јер се поново одговара на жалбу извесног грађанина Ван дер Спула од 4. септембра 2006. године. Дакле, у суштини, одговара се на жалбу извесног човека кога проф. др Војислав Шешељ не жели ни да види, а камоли да му да овлашћење да га заступа. Посебно је срамно и скандалозно што се у диспозитиву те Одлуке наводи да Жалбено веће изричито упозорава Шешеља да, уколико његово самозаступање после доношења ове одлуке буде значајно ометало уредно и експедитивно вођење поступка, бити „оправдана” одлука Претресног већа да Шешељу „сместа” додели браниоца. Дакле, Жалбено веће на челу са судијом Фаустом Покаром није чак ни закључило да је наметање адвоката против воље оптуженог грубо кршење члана 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода. Оно није закључило ни да је наметање адвоката против воље оптуженог грубо кршење члана 14. Међународног пакта о грађанским и политичким правима. Такође, Жалбено веће и судије, иако су били део институције под окриљем УН, нису закључиле ни да је то наметање адвоката против воље оптуженог у супротности са праксом Комитета за људска права УН, тачније, са ставовима поводом Представке бр. 526/1993, „Мајкл и Брајан Хил против Шпаније”. Дакле, са чувеним ставовима Комитета за људска права УН из параграфа 14 у коме пише: „Комитет подсећа на то да г. Мајкл Хил инсистира на томе да је хтео сам да се брани уз помоћ преводиоца и да је суд одбио његов захтев. Држава уговорница је одговорила... да је Шпанија признала право на личну одбрану у складу са Пактом и Европском конвенцијом о људским правима, али да такву одбрану треба да води способан заступник, кога по потреби плаћа држава, чиме је признала да њено законодавство не допушта оптуженом да се лично брани, као што то предвиђа Пакт. Комитет сходно томе закључује да право Мајкл Хила да се сам брани није поштовано, противно члану 14. ст. 3(д) Пакта”. Ипак, последице срамне Одлуке коју је потписао судија Фаусто Покар крајем октобра 2006. године су биле страшне. Претресно веће је у том смислу већ 25. октобра 2006. године донело Одлуку о додељивању такозваног браниоца у приправности. Затим се на статусној конференцији одржаној 1. новембра 2006. године (као што је већ наведено када се образлагало зашто треба да сведочи судија Алфонсо Ори), појавио и фантомски адвокат у приправности, а када се проф. др Војислав Шешељ успротивио његовом присуству, Претресно веће је удаљило проф. др Војислава Шешеља из суднице! Наравно, никада то не би смело да буде урађено да није било Одлуке Жалбеног већа која је подстицала на насиље према проф. др Војиславу Шешељу. Такође, Колегијум МКСЈ на челу са председником судијом Фаустом Покаром 6. новембра 2006. године одбацује захтев проф. др Војислава Шешеља за поништење Упутства о дужини поднесака и захтева. Слично томе, Колегијум МКСЈ на челу са председником судијом Фаустом Покаром, 10. новембра 2006. године доноси Одлуку у којој се

одбацује жалба проф. др Војислава Шешеља због наметања извесног Дејвида Хупера за његовог адвоката.

20.4. Такође, очигледну намеру да се физички ликвидира проф. др Војислав Шешељ, судија Фаусто Покар је показао чак и за време самог трајања штрајка глађу. На пример, 23. новембра 2006. године председник МКСЈ Фаусто Покар доноси Одлуку (достављена проф. др Војиславу Шешељу 5. децембра 2006. године) у којој се одбацује жалба проф. др Војислава Шешеља на Одлуку секретара да забрани посете Јадранке Шешељ, супруге проф. др Војислава Шешеља. Дакле, чак ни дозволу за посету супруге судија Фаусто Покар неће да одобри човеку који је био буквално на самрти. Ово је вероватно био врхунац суровости судије Фауста Покара. У тренутку када је проф. др Војислав Шешељ на самој граници између живота и смрти, када већ 25 дана штрајкује глађу и трпи невероватне муке, судија Фаусто Покар му шаље поруку која се по својој суровости може упоредити само са оном коју су злогласни припадници терористичких формација „Црвених бригада“ слали италијанској јавности у време отмице Алда Мора 1978. године. Свакако, мучан пример злоупотребе права, али и функције председника МКСЈ. Али, и пример који показује смирено и достојанствено држање проф. др Војислава Шешеља! Тачније, упркос очигледној убилачкој намери судије Покара, проф. др Војислав Шешељ никада није испољио непримерено понашање према њему! Искључиво писменим путем и користећи аргументе, проф. др Војислав Шешељ је указивао на поступке суровог судије Фауста Покара! Тешко је не одати дивљење проф. др Војиславу Шешељу за тако племенито поступање! О томе треба да посведочи судија Фаусто Покар и то је *causa* која (поред књиге „Корумпирани председник нелегалног Хашког суда Фаусто Покар“) јасно показује зашто је непоходно да судија Фаусто Покар буде сведок у складу са правилима 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ.

21. Судија Теодор Мерон

21.1. У уводном делу овог поднеска су већ наведене неке чињенице о којима би могао да сведочи судија Теодор Мерон у вези са добрим карактером проф. др Војислава Шешеља. Више о томе се може прочитати у књизи проф. др Војислава Шешеља „Геноцидни израелски дипломата Теодор Мерон“ (иначе, књигу проф. др Војислава Шешеља „Геноцидни израелски дипломата Теодор Мерон“ је издала Српска радикална странка). Ипак, ради сагледавања околности у којима је проф. др Војислав Шешељ показао узорну уздржаност и неосветољубивост (тј. добар карактер) према судији Мерону, иако је он урадио све да би га елиминисао у правном и физичком смислу (за време штрајка глађу, у већ поменутих одлукама које је доносио заједно са судијом Покаром) треба подсетити и на следеће. У јануару 2004. године, судија Теодор Мерон, у својству председника Жалбеног већа, доноси Одлуку која ће сигурно ући у правне анале као пример суровог поступања

према притворенику, али и мржње према целокупној православној вери. У Одлуци од 29. јануара 2004. године, судија Теодор Мерон одбацује Жалбу проф. др Војислава Шешеља због одбијања његовог Захтева да га у притворској јединици МКСЈ посети епископ милешевски Филарет. Уместо да из хуманих, општељудских и општецивилизацијских разлога дозволи посету православног владике проф. др Војиславу Шешељу, судија Теодор Мерон одбија Жалбу проф. др Војислава Шешеља и упућују га на Секретаријат, који у том тренутку држи проф. др Војислава Шешеља у потпуној изолацији (претходно наведено у уводном делу овог поднеска). Ово је вероватно био врхунац цинизма судије Мерона. Али, и класичан пример како се грубо крши члан 9. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода који гарантује слободу мисли, савести и верисповести. Такође, то је био и доказ да за судију Теодора Мерона не постоје општеприхваћене међународне конвенције о људским правима када се ради о проф. др Војиславу Шешељу. Посебно је скандалозна, безобзирна и срамна реакција Теодора Мерона на писмо проф. др Војислава Шешеља. Тачније, председник Претресног већа је препоручио проф. др Војиславу Шешељу на Шестој статусној конференцији да се писаним поднеском обрати председнику МКСЈ Теодору Мерону у вези са проблемима и шиканирањем које доживљава у МКСЈ од стране Секретаријата (такође, изнето у претходном делу поднеска). У том контексту, проф. др Војислав Шешељ је написао писмо 16. јуна 2004. године Теодору Мерону о „невероватној самовољи коју показују секретар Међународног суда Ханс Холтаус и његов заменик Давид Толберт”. Међутим, судија Теодор Мерон 14. јула 2004. године, преко свог заменика шефа кабинета, цинично и безобзирно, одговара проф. др Војиславу Шешељу, тако што му поручује да се поднесци „морају” подносити Секретаријату, а не председнику МКСЈ. Дакле, судија Теодор Мерон у суштини поручује проф. др Војиславу Шешељу да му не пада на памет да га заштити од самовоље Секретаријата. Такође, поручује да му више не пише, јер он неће применити своја овлашћења из правила 19. Правилника о поступку и доказима МКСЈ. На крају, као врхунац цинизма Теодора Мерона, следи порука из писма, да ако је проф. др Војислав Шешељ незадовољан радом секретара и заменика секретара, нека се жали њима (у том контексту, у Србији још увек постоји изрека наслеђена из времена Османског царства: „Кадија те тужи, кадија ти суди“). Тако је судија Теодор Мерон фактички суспендовао све међународне конвенције о људским правима и Правилник о поступку и доказима МКСЈ, као и став председника Претресног већа, који је упутио проф. др Војислава Шешеља да пише управо председнику МКСЈ Мерону. Ипак, проф. др Војислав Шешељ је то достојанствено поднео у складу са својим добрим карактером, иако је био свестан да га Мерон као председник МКСЈ мучи и физички и психички, одобравајући апсолутну изолацију од породице, пријатеља и свештеника СПЦ. У контексту претходно наведеног, судија Теодор Мерон треба да посведочи о добром карактеру проф. др Војислава Шешеља, који никада није испољио било какво непримерено понашање према Мерону, ни било какву врсту антисемитизма или верске мржње

према онима који нису православне вере. Дакле, о том добром и цивилизованом карактеру проф. др Војислава Шешеља треба да посведочи судија Теодор Мерон и то је *causa* која (поред књиге „Геноцидни израелски дипломата Теодор Мерон“) јасно показује зашто је непоходно да судија Теодор Мерон буде сведок у складу са правилима 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ.

22. Жак Ширак

22.1. Проф. др Војислав Шешељ позива у складу са правилима 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ бившег француског председника Жака Ширака као сведока који ће дати исказ о његовом добром карактеру. Тачније, познато је да је Жак Ширак био један од предводника НАТО агресије на РС и СРЈ током деведесетих. Опширније о томе пише проф. др Војислав Шешељ у својој књизи „Подмукли галски пицопевац Жак Ширак“ (као и претходно наведене књиге, књигу проф. др Војислава Шешеља „Подмукли галски пицопевац Жак Ширак“ је издала Српска радикална странка). Такође, познате су и скандалозне изјаве Жака Ширака, које су постале пример антисрпског говора мржње, попут оне злогласне из 1995. године: „Дозволите ми да Вас прекинем господине председниче, Срби су народ без закона и без вере. То је народ разбојника и терориста“ (изречено на самиту шефова држава ЕУ у јуну 1995. године у Паризу. Ширак је тада прекинуо излагање Андреаса Папандреуа који је рекао да се у Босни води грађански рат са многим карактеристикама верског, Петровић П.З.: „Избрисати српски вирус“, Чигоја, Београд, 2002., стр. 84–85. према ТВ каналу Euro News, јун 1995.). Ипак, проф. др Војислав Шешељ је уверен да се људи мењају. Некада на горе, као на пример бивши француски председник Франсоа Митеран који је почетком 80-тих година у свом првом мандату национализовао банке, а касније, у другом мандату је био један од највећих заговорника увођења наднационалне валуте евра.²³ Такође, исти тај Митеран који је смиривао ратнохушкачке позиве Елија Визела, речима из сопственог искуства: „У заробљеничким логорима, приметио сам разлике у третману. Када су пристигли руски и српски затвореници то је постало страшно. Наједном сам схватио до које мере смо ми боље третирани. Нису имали негу, умирали су од глади. Из дела где су били Срби, скупљали су кола лешева“,²⁴ и за кога је Холбрук писао упоређујући га са Шираком: „Његов много старији претходник, Франсоа Митеран, показивао је просрпска осећања. Ширак је био другачији, по стилу и суштински“²⁵, ипак је одобрио гласање Француске у СБ УН за увођење нехуманих и сурових санкција Србији. Са друге стране, постоје назнаке (додуше, слабо видљиве) да је код Ширака дошло до супротног процеса у односу на Митерана. Тачније, код Ширака се запажају неке промене на боље. На пример, иако је био

²³ Више о томе, Динан Д. „Мењање Европе: историја Европске уније“ Службени гласник, Београд, 2010.

²⁴ Митеран Ф., Визел Е., „Мемоари у два гласа“, Паидеиа, Београд, 1996. стр. 79.

²⁵ Холбрук Р. „Пут у Дејтон“, „Дан Граф“, Београд, 1998., стр. 69.

поборник дивљачког бомбардовања РС, СРЈ и Авганистана, у којима је он имао једну од главних улога, Ширак није допустио да Француска учествује у уништавању Ирака 2003. године. У том контексту је проф. др Војислав Шешељ уверен да би Жак Ширак, који се (споро, али очигледно) мења од 2003. године, у судници МКСЈ посведочио о добром карактеру проф. др Војислава Шешеља и српског народа. Тачније, Ширак би посведочио да су Срби и проф. др Војислав Шешељ, иако лажно оптужени од њега и сличних, остали достојанствени и племенити током деведестих. Дакле, о тим добрим особинама проф. др Војислава Шешеља треба да посведочи Жак Ширак и то је *causa* која (поред књиге „Подмукли галски пицопевац Жак Ширак“) јасно показује зашто је непоходно да Жак Ширак буде сведок у складу са правилима 65ter(Г)(1), 92bis(А)(1)(е) и 92bis(А)(2)(а) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ.

23. Јован Павле Други

23.1. Сличан критеријум као и код Жака Ширика се може применити и за папу Јована Павла Другог. Проф. др Војислав Шешељ верује да су се и код њега (додуше пред крај живота), појавили неки минимални знаци промене карактера или кајања. Тачније, претходни папа је слично као и Ширак имао дугачку историју антисрпског деловања. Она је била таквог обима да је проф. др Војислав Шешељ био принуђен да напише чак две књиге о том папи: „Ђаволов шегрт злочиначки римски папа Јован Павле Други“ и „Понтифекс максимум сатанистичке цркве Јован Павле Други“ (обе књиге „Ђаволов шегрт злочиначки римски папа Јован Павле Други“ и „Понтифекс максимум сатанистичке цркве Јован Павле Други“ је издала Српска радикална странка). Колико је Јован Павле Други био обузет антисрпском мржњом показује и следећи цитат из књиге Петровић П.З.: „Избрисати српски вирус“, (Чигоја, Београд, 2002., стр. 83.) који описује посету Јована Павла Другог Денверу у првој половини деведесетих и његову молбу Клинтону: „Требало би да бомбардујете Србе“. Наравно, овој скандалозној изјави треба додати и конкретне акте папе, пре свега признање Хрватске и Словеније на почетку југословенске кризе од стране Ватикана и општепознату и мрачну улогу Ватикана и њега лично у растурању СФРЈ. Када се то има у виду биће сасвим јасно какву је политику према Србији и Србима водио Јован Павле Други. Ипак, због тактичких разлога или зато што га је неко упозорио да није прикладно да поглавар једне цркве на крају XX века позива на нове верске ратове против оних који нису католици, папа Јован Павле Други није јавно позивао на агресију НАТО на СРЈ 1999. године. Дакле, и код њега се (мада са великим интелектуалним напором) може приметити промена на боље. У том контексту је проф. др Војислав Шешељ уверен да би Јован Павле Други, који се, очигледно пред крај живота (мало) променио, у судници МКСЈ посведочио о добром карактеру проф. др Војислава Шешеља, али и српског народа. Тачније, Јован Павле Други би посведочио да су, иако лажно оптужени од стране Јована Павла Другог, Срби и лично проф. др Војислав Шешељ испољили достојанственост

и неосветољубивост према католичкој вери, што најбоље показује уважавање које проф. др Војислав Шешељ и Срби и данас гаје према нобеловцу католику/Србину, Андрићу. О тим добрим особинама проф. др Војислава Шешеља требало би да посведочи Јован Павле Други и то је *causa* која (пored књига „Баволов шегрт злочиначки римски папа Јован Павле Други“ и „Понтифекс максимус сатанистичке цркве Јован Павле Други“) јасно показује зашто је непоходно да Јован Павле Други буде сведок у складу са правилима 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ. Међутим, постоји и један скоро нерешив проблем код овог сведочења. Проблем који се намеће код овог сведочења је у томе што је већ неколико година Јован Павле Други мртав. Ипак, у том контексту, надлежне службе МКСЈ које су задужене за сведоке и њихово довођење у судницу треба да имају у виду да је Конгерацији за проглашење блажених у другој половини 2008. године стигао извештај од 2.000 страница, који треба да одговори на питање: „Да ли је Јован Павле Други светац?“ Дакле, ако Конгерација за проглашење блажених да позитиван одговор (или претходну дозволу), онда надлежне службе МКСЈ, које су задужене за сведоке и њихово довођење у судницу, треба да имају у виду да сведи имају натприродне могућности и да постоји могућност за сведочење Јована Павла Другог у судници МКСЈ. Проф. др Војислав Шешељ свој оптимизам у том контексту омогућавања сведочења заснива на чињеници да је 14.01.2011. године, актуелни папа Бенедикт Шеснаести одобрио декрет којим су признате чудесне моћи Јована Павла Другог.²⁶

24. Тони Блер

24.1. Бивши британски премијер Тони Блер је много тежи случај од Жака Ширака и папе Јована Павла Другог (потенцијалног свеца, чије сведочење зависи од одлуке Конгерације за проглашење блажених и признања чудесних моћи). Он није показао никакво кајање за своје поступке према српском народу (и човечанству уопште). Никада се није покајао за своје агресивне ратове, са великом мржњом је нападао и уништавао СРЈ, Авганистан и Ирак. Такође, његова мржња према Србији и Србима је превазилазила понекад и границе разумног поимања, али и антисрпске стандарде у британској политици, које је још поставио његов давни претходник Дизраели. О таквом острашћеном србомрзцу-Блеру, проф. др Војислав Шешељ пише у својој књизи: „Енглески педерски испрдак Тони Блер“ (књигу проф. др Војислава Шешеља „Енглески педерски испрдак Тони Блер“ је издала Српска радикална странка). Колико је Блер био обузет мржњом према Србима показују и следећи цитати: „Медији су апарат којим остаје (Слободан Милошевић) на власти и ми имамо пуно оправдање као савезници НАТО да оштећујемо и нападамо такве мете“ (изречено након варварског убиства 16 цивила у РТС-у, 23. априла 1999. године од стране НАТО авијације, „Политика“, 20.12.2005. године). Дакле, Тони Блер није показао

²⁶ „Пресс“, 15.01.2011.

ни оно минимално колебање као Ширак или папа. Ипак, као што је наведено у уводним деловима поднеска, много пута у историји се десило да се британске вође покају за своје и поступке њихове државне политике, од Каносе па све до XX века. На пример, тако је у Британији и данас присутно снажно кајање због Минхенског споразума, закљученог са Хитлером, који је омогућио распарчавање Чехословачке из 1938. године (на сличан начин као што је то урађено са СФРЈ и СРЈ). Зато је проф. др Војислав Шешељ уверен да ће сличан историјски процес покајања, који се циклично понавља у британској историји (препуној негативних примера) од Каносе до Минхена, омогућити и Блеру да посведочи о добром карактеру Срба и проф. др Војислава Шешеља (дакле, има наде и за Блера). Зато је проф. др Војислав Шешељ уверен да ће Блер посведочити о његовим добрим особинама које су му омогућиле да у складу са својим добрим карактером достојанствено и примерено издржи лажне оптужбе против њега лично и Срба као народа. То је *causa* која (пored књиге „Енглески педерски испрдак Тони Блер“) јасно показује зашто је непоходно да Тони Блер буде сведок у складу са правилима 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ.

25. Бил Клинтон

25.1. Слично као и Тони Блер, Бил Клинтон никада није показао ни најмањи знак да код њега постоји грижа савест због деловање према Србима у току деведесетих. Када се погледа наслов књиге проф. др Војислава Шешеља „Вашингтонски сексуални манијак Бил Клинтон“, можда је и јасно зашто код Клинтона нема самокритике. Вероватно Клинтон није имао времена да се посвети озбиљном и критичком преиспитивању своје историјске улоге (књигу „Вашингтонски сексуални манијак Бил Клинтон“ издала је Српска радикална странка), јер се бавио неким другим стварима које, свакако, не приличе озбиљном политичару. Ипак, те људске слабости га, с обзиром на велику функцију коју је обављао, не могу оправдати пред историјом. Довољно је само погледати неке његове реченице из мемоара и биће јасно да га је покретала још једна неконтролисана страст присутна у његовом карактеру, мржња према Србима. На пример, у својим мемоарима он са нескривеним уживањем пише: „Хрвати су кренули у напад на Крајину... Европски и неки амерички војни и обавештајни службеници били су против такве акције... но, ја сам навијао за Хрвате, као и Хелмут Кол, који је такође знао да дипломатија неће успети све док Срби не претрпе неке значајније губитке“ (Бил Клинтон, „Мој живот“, Наклада Љевак, Загреб, 2004. године, стр. 635). Такође, Клинтон наводи да је 4. августа 1995. године, пред једним новинаром изјавио да би се: „Хрватска офанзива могла показати корисном...“. Резултат ове разуздане Клинтонове политике је познат. Хрватска војска је тада починила највећи злочин у Европи после Другог светског рата. Слично се може рећи и за бомбардовање СРЈ 1999. године. После дивљачког бомбардовања управо је Клинтон у јужној српској покрајини довео на власт изопачене злочинце попут Хашима

Тачија званог Змија, о чијим активностима и продаји људских органа (извештај Дика Мартија) је писано у уводном делу поднеска. Дакле, Клинтон се као и Блер никада није покајао за те (и такве) злочине према Србима. Напротив, разуздано и еуфорично се радовао откривању патетичног споменика посвећеног њему у квазидржави Косово. Ипак, проф. др Војислав Шешељ сматра да је и у Клинтоновом случају могућа промена на боље. Тачније, у складу са својим добрим карактером и истичући да не жели никоме зло у здравственом смислу, проф. др Војислав Шешељ примећује да здравствени проблеми могу променити човека у добром смислу. Или, суочени са чињеницом да је људски век пролазан, многи људи се искупљују за своје грешке и постају добротвори и филантропи, мењајући свој сурови или развратни карактер. У том контексту, проф. др Војислав Шешељ се ослања на чињеницу да је „National Enquirer“ објавио у августу 2010. године, пишући о Билу Клинтону и озбиљним операцијама које је имао, следеће сведочење: „Постао је веома, веома мршав и забринут за своје здравље. Уверен је да у ово доба следеће године неће бити више жив. Покушава да буде оптимистичан и очајнички се нада да ће поживети довољно дуго да види своје унуке. Бил тренутно изгледа грозно, у последњих 12 месеци је остарио 12 година“. Затим се наводи да Клинтон са сузама у очима говори о томе шта ће оставити својим још нерођеним унуцима, о бризи свеже удате ћерке Челзи и сличном. Ипак, проф. др Војислав Шешељ се нада да озбиљни здравствени проблеми неће спречити Била Клинтона да сведочи у судници МКСЈ. Такође, уверен је да ће племенита осећања која, очигледно, Клинтон гаји према својим будућим потомцима, допринети да коначно и он каже праву истину о добром карактеру Срба и проф. др Војислава Шешеља, који већ скоро 20 година испаштају због политике чији је он био главни симбол. Уверен је и да ће некада разуздани и недобронамерни Клинтон посведочити о добрим особинама проф. др Војислава Шешеља, који је у складу са својим добрим карактером издржао лажне оптужбе, против њега лично и српског народа у целини. О тим добрим особинама проф. др Војислава Шешеља би требало да посведочи Бил Клинтон који је, иначе, главни кривац за ратове у бившој СФРЈ, али и човек који показује неке промене на боље. То је *causa* која (поред књиге „Вашингтонски сексуални манијак Бил Клинтон“) јасно показује зашто је нужно да бивши амерички председник Бил Клинтон буде сведок у складу са правилима 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ.

26. Медлин Олбрајт

26.1. Медлин Олбрајт, бивши државни секретар за време мандата Била Клинтона, је у својој антисрпској мржњи и хистерији превазишла чак и претходно поменуте сведоке Блера и Клинтона (што није било лако, мора се признати). Са страшћу конвертита који се скоро стопио са српским народом за време егзила у Београду, где се склонила од нациста као девојчица са својом породицом, она је са неподношљивом лакоћом деловања прешла пут до особе која је толико

мрзела своје спасиоце, да се није устручавала да неколико деценија касније даје изјаве попут оних које сатанизује цео један народ. Тачније, на питање зашто води такву ратнохушачку политику према Србима она је одговорила: „Зато што су они одвратни“ (Петровић П.З.: „Избрисати српски вирус“, Чигоја, Београд, 2002., стр. 26., дијалог са демонстрантима испред зграде УН у Њујорку, цитат из агенцијске вести Associated Press–а, 22.01.1997. године). Постоји још много примера о патолошким размерама антисрпске мржње и деловања Медлин Олбрајт. У том контексту је била написана и књига проф. др Војислава Шешеља „Крваве ручерде Медлин Олбрајт“ (треба нагласити због прецизности, као и претходне, књигу „Крваве ручерде Медлин Олбрајт“ издала је Српска радикална странка). Ипак, у складу са дефиницијом појма „конвертит“ (convertito) или преобраћеник²⁷, проф. др Војислав Шешељ очекује још једну промену (овај пут добру) код Медлин Олбрајт. Тачније, проф. др Војислав Шешељ је уверен да ће се она суочити са својим грешкама према Србима и да ће се у складу са својим годинама убрзо вратити на невина осећања из њеног детињства препуна захвалности према својим спасиоцима Србима. Тачније, проф. др Војислава Шешељ очекује сведочење Медлин Олбрајт у корист српског народа и њега лично. То сведочење ће показати добар карактер неправедно и лажно оптужених Срба и проф. др Војислава Шешеља. Дакле, о добрим особинама проф. др Војислава Шешеља, који је у складу са својим добрим карактером достојанствено издржао лажне оптужбе против њега лично и Срба као народа, требало би да посведочи Медлин Олбрајт, која је уз Клинтонa главни кривац за бомбардовање СРЈ и РС и станизацију Срба. То је *causa* која (поред књиге „Крваве ручерде Медлин Олбрајт“) јасно показује зашто је нужно да бивши амерички државни секретар буде сведок у складу са правилима 65ter(Г)(1), 92bis(А)(1)(е) и 92bis(А)(2)(а) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ.

27. Хавијер Солана

27.1. Слично као и Медлин Олбрајт, Хавијер Солана је конвертит. Тачније, познато је да је пре него што је постао генерални секретар НАТО био велики противник те војне организације. На пример, чувени писац из Колумбије Гарсија Маркес је био шокиран оваквом трансформацијом његовог пријатеља Солане, посебно у периоду агресије НАТО на СРЈ 1999. године: „Човек који је некада демонстрирао против уласка Шпаније у НАТО, сада предводи рат те алијансе. А мислио сам да није у стању ни муву да убије. Једина утеха за нас, његове пријатеље, јесте да верујемо да ти брутални акти насиља нису ишли из његовог срца, него да је то био курвински акт судбине“.²⁸ Ипак, Солана је без обзира на своју пацифистичку прошлост, као прави конвертит, био еуфорични предводник бруталне агресије НАТО на СРЈ. О таквој његовој улози у том периоду пише и проф. др Војислав Шешељ у књизи „Криминалац и ратни злочинац Хавијер Солана“ (ову књигу „Криминалац и ратни злочинац Хавијер Солана“ проф. др Војислава Шешеља, као и претходне,

²⁷ Вујаклија М. „Лексикон страних речи и израза“, Просвета, Београд, 1966., стр. 451.

²⁸ „Арена 92“, број 660, интервју са Б. Лалићем

објавила је Српска радикална странка). Такође, као и Медлин Олбрајт, Солана се никада није покајао за своје поступке према Србима. Ипак, проф. др Војислав Шешељ сматра, ослањајући се, пре свега, на сведочење пријатеља Солане као што је Габријел Маркес, да је код њега као и код сваког конвертита, могућа још једна промена (овај пут на боље). Та промена ће омогућити да он сведочи о добром карактеру проф. др Војислава Шешеља и Срба као народа. Проф. др Војислав Шешељ зато захтева, на основу правила 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ, да и Хавијер Солана буде сведок у судници МКСЈ. Тачније, очекује Соланино сведочење у корист српског народа и своју лично. Или, сведочење које ће показати добар карактер неправедно и лажно оптужених Срба и проф. др Војислава Шешеља . Дакле, Солана ће посведочити као неко ко је имао значајну улогу у југословенској кризи и НАТО, о добрим особинама проф. др Војислава Шешеља, који је у складу са својим добрим карактером издржао лажне оптужбе и сатанизацију Срба, и њега лично. То је *causa* која (поред књиге „Криминалац и ратни злочинац Хавијер Солана“) јасно показује зашто је нужно да бивши генерални секретар НАТО буде сведок у складу са правилима 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ.

28. Хелмут Кол и Ханс Геншер

28.1. Општепозната је улога Немачке и лично Хелмута Кола и Ханса Геншера у југословенској кризи. Једнострано признање Хрватске и Словеније од стране Немачке, у јануару 1992. године, коју су тада предводили канцелар Кол и министар иностраних послова Геншер, је дословано запалило и разорио СФРЈ. Уосталом, о томе постоје бројна сведочанства и у овом поднеску нема места да се наводе сва та сведочанства. Довољно је само навести чињеницу да Ханс Геншер није прихватио, у својству министра иностраних послова, 16. децембра 1991. године у Бриселу, резултат гласања земаља ЕЗ које су већински биле против признања Хрватске и Словеније. Осим ових чињеница, општепозната је и лична мржња коју су Кол и Геншер гајили према Србима и Србији. На пример, Кол је позивао на обуздавање читавог једног народа: „Пред читавом међународном заједницом је задатак да обузда Србе“ (Петровић П.З.: „Избрисати српски вирус“, Чигоја, Београд, 2002., стр. 63., ускликнуо је Хелмут Кол у интервјуу радију WDR из Келна, априла 1998. године). У том контексту проф. др Војислав Шешељ је написао књигу „Хитлерови највернији следбеници Хелмут Кол и Ханс Геншер“ (као и претходно наведене, књигу „Хитлерови највернији следбеници Хелмут Кол и Ханс Геншер“ је објавила Српска радикална странка). Ипак, слично као и Олбрајтова, Клинтон, Блер и Солана, Хелмут Кол и Ханс Геншер се никада нису покајали за своје поступке. Да ли због личне мржње, затрованих и компликованих историјских односа између Немачке и Србије, посебно од времена Хитлера, или због сопствене биографије (општепознато је да је Геншер учествовао у Другом светском рату као војник Вермахта и да је пре

тога био члан Хитлерјугенда, уосталом, познат је и његов телевизјски исказ за History channel, емитован 2010. године, у којем са усхићењем говори, како се предао Американцима а не Црвеној армији, у задњим данима Другог светског рата) посебно је питање и захтева психолошку и историјску анализу. Ипак, проф. др Војислав Шешељ је оптимиста и у том погледу, у складу са својим добрим карактером. Он сматра да може доћи до покајања и самокритике и код Кола и Геншера. То ће омогућити њихово драгоцено сведочење о добром карактеру Срба и проф. др Војислава Шешеља у судници МКСЈ. Ову своју тврдњу проф. др Војислав Шешељ заснива на историјским догађајима после Другог светског рата који су обележили историју Западне Немачке. Тачније, проф. др Војислав Шешељ свој оптимизам заснива на племенитом гесту Вилија Бранта, бившег немачког канцелара и добитника Нобелове награде за мир, који је 1971. године, приликом посете Пољској клекнуо пред спомеником Пољацима палим у Другом светском рату. Зато ће сведочење Кола и Геншера у судници МКСЈ бити не само допринос утврђивању доброг карактера проф. др Војислава Шешеља, већ и једна врста историјске катарзе за њих двојицу. У том контексту, то је сауса која (поред књиге „Хитлерови највернији следбеници Хелмут Кол и Ханс Геншер“) јасно показује зашто је нужно да бивши канцелар и министар спољних послова Немачке буду сведоци у складу са правилима 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ.

29. Џефри Најс

29.1. За разлику од свог земљака и бившег премијера Блера, Џефри Најс је изненађујуће показао неке (минималне) знаке кајања за своје поступке. Тачније, позната је улога Џефри Најса у предмету Милошевић, коју је John Laughland описао у својој књизи „Травестија: процес Слободану Милошевићу и корупција међународне правде“ (Лондон, 2007.). Познато је и агресивно поступање Џефри Најса према проф. др Војиславу Шешељу и његови покушаји да лажно прикаже (слично као Карла дел Понте и Артамнова) наводно насилни карактер проф. др Војислава Шешеља за време његовог сведочења 2005. године као сведока одбране у предмету Милошевић. На пример, Најс је покушавао да испровоцира Шешеља речима: „Ви већ неколико дана вичете у овом суду и тврдите да не можете, да не умете да говорите тише. То је измишљотина, уколико то желите, ви умете да говорите савршено тихо... Истина је, заправо, да вичете све време да бисте реторички појачали то што говорите, те своје тврдње“. Када је проф. др Војислав Шешељ, благо и духовито, одговорио Најсу да му он изгледа завиди због дубине његовог гласа и да постоје медицинске терапије које мењају глас, Најс је започео са хистеричним личним увредама, попут следећих: „Да ли се нешто променило у вашој самоконтроли, да ли сте можда

имали проблема са слухом од тада, да ли су вам се хормони променили, о чему се ради?²⁹ и слично, што је свакако оставило мучан утисак на све у судници. Такође, Најс је те 2005. године нетачно и ван контекста закључивао поводом текстова проф. др Војислава Шешеља: „Како било ко кô слуша ово, или чита, не схвати то као застрашујуће, уколико чује једног политичара, као што сте ви, како предлаже такве кораке?³⁰ Због таквог скандалозног понашања и поступања проф. др Војислав Шешел је написао књигу „Лажљива хашка педерчина Џефри Најс“ (наравно, као и претходне, књигу „Лажљива хашка педерчина Џефри Најс“ је објавила Српска радикална странка). Ипак, као што је познато, Џефри Најс је касније напустио МКСЈ и од тада почиње његово покајање, самокритика, али и изношење истине о МКСЈ. Истини за вољу, тај процес је био првобитно проузрокован личним сукобом са Карлом дел Понте, о чему пишу и говоре обе сукобљене стране. Ипак, најзначајније је Најсово признање чињенице да је МКСЈ политички суд. На пример, 2007. године, приликом гостовања у Београду на конференцији под називом „Наслеђе суђења Слободану Милошевићу“, организованој од стране Хелсиншког одбора за људска права у Србији у „Аероклубу“, Најс је признао да је МКСЈ „политички суд“.³¹ У том контексту, проф. др Војислав Шешел жели да убрза тај процес изношења истине, који се очигледно појавио код Најса. Тачније, Најс ће у судници МКСЈ сведочити о добром карактеру проф. др Војислава Шешеља, али и о својим покушајима да лажно (као и његове колеге Карла дел Понте и Артманова) представи карактер проф. др Војислава Шешеља у време процеса Милошевићу. То је *causa* која (пored књиге „Лажљива хашка педерчина Џефри Најс“) јасно показује зашто је нужно да Џефри Најс буде сведок у складу са правилима 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ.

30. Патрик Робинсон

30.1. Патрик Робинсон је био председавајући судског већа у предмету Милошевић. Познато је како се тај предмет завршио. Како се скандалозно понашао Робинсон према већ тешко болесном Милошевићу, не треба посебно истицати. На пример, о томе говоре следећи цитати са суђења Милошевићу од 15. новембра 2005. године. Тада је Робинсон викао на већ тешко болесног Милошевића: „Уопште не желим о томе сада да разговарам. Јесте ли глуви?!.. Па уколико јесте, то ћемо још да видимо. Позовите следећег сведока“. Такође, претресно веће, којим је председавао судија Робинсон, није дозволило да се Слободану Милошевићу пружи адекватна здравствена

²⁹ Шешел В. „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“, Српска радикална странка, Београд, 2005., стр. 629.

³⁰ Исто, стр 629.

³¹ Милинчић Љ. „Политика“, 01.04.2007.

помоћ, што је и резултирало трагичним исходом од 11. марта 2006. године. Ипак, све то није било довољно да се заустави судија Патрик Робинсон, па је само неколико месеци касније учествовао у доношењу потенцијално смртоносне одлуке од 21. августа 2006. године, којом је проф. др Војиславу Шешељу наметнут фантомски бранилац (о чему је детаљно писано у претходним деловима поднеска). Таква одлука Робинсона је покренула догађаје који су резултирали штрајком глађу проф. др Војислава Шешеља од 10. новембра до 8 децембра 2006. године. Имајући све то у виду, проф. др Војислав Шешељ је написао књигу: „Убица Слободана Милошевића Патрик Робинсон“ (књигу „Убица Слободана Милошевића Патрик Робинсон“ је као и остале цитиране, објавила Српска радикална странка). Међутим, Патрик Робинсон се никада није јавно покајао због својих сурових поступака. Ипак, мора се признати (и то је основа за његово позивање да сведочи о добром карактеру проф. др Војислава Шешеља), у децембру 2010. године Робинсон је показао да размишља о категоријама као што су правда, истина и праведност. Тачније, у свом излагању пред Саветом безбедности Уједињених нација 6. децембра 2010. године, судија Робинсон је у својству председника МКСЈ надахнуто говорио о „идеалу праведности“, „јутарњем подизању заставе УН“, „нашој деци и унуцима“. Такође, судија Робинсон је цитирао великог Иманеула Канта и његове мисли и разматрања о „највећим проблемима човечанства“, идеалном „грађанском друштву“ и „достигнућима“ човечанства. Затим је у том контексту судија Робинсон ускликнуо пред амбасадорима у СБ УН: „Иако је Кант то рекао пре више од два века, ми водимо ту исту борбу и данас“.³² Ослањајући се на ове, несумњиво, узвишене мисли судије Патрика Робинсона, које очигледно показују (минималну) промену у начину размишљања код њега у односу на сурови период из 2005. и 2006. године (када су оптужени умирали или били доведени до ивице смрти због његових одлука), проф. др Војислав Шешељ је уверен да ће судија Патрик Робинсон искрено посведочити о његовом добром карактеру. Тачније, судија Робинсон ће посведочити и о неосветољубивом и достојанственом држању проф. др Војислава Шешеља након покушаја његовог судског убиства крајем 2006. године, у којима је учествовао заједно са другим судијама. То је *causa* која (пored књиге „Убица Слободана Милошевића Патрик Робинсон“) директно показује зашто је нужно да Патрик Робинсон буде сведок у складу са правилима 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ.

31. Баконе Цастис Молото

31.1. Баконе Цастис Молото је био релативно кратко члан претресног већа у предмету Шешељ све до 31. октобра 2006. године. Дакле, фактички до самог почетка штрајка глађу, Молото је учествовао у доношењу одлука које су проф. др Војислава Шешеља довеле до саме ивице смрти. У том контексту, Баконе Цастис Молото је учествовао у доношењу потенцијално смртоносне одлуке

³² Незванични превод према руској верзији стенограма од 6. 12.2010. са сајта СБ УН(Д.Мировић)

од 21. августа 2006. године, којом је проф. др Војиславу Шешељу наметнут фантомски бранилац. Ипак, и поред овакве квазиправне и сурове одлуке, судија Баконе Џастис Молото се у широј јавности „прославио“ због питања у предмету Мартић. Тачније, Молото је познат по невероватним формулацијама које је изрекао на суђењу Милану Мартићу у септембру 2006. године, упитавши (најозбиљније) сведока Лазара Мацуру: „Зашто Срби нису напустили Хрватску када их тамо нису хтели?“. У том контексту, проф. др Војислав Шешељ је написао књигу „Дегенерисани мајмун Баконе Џастис Молото“ (наравно, као и све претходне, књигу „Дегенерисани мајмун Баконе Џастис Молото“ је објавила Српска радикална странка). Ипак, проф. др Војислав Шешељ уверава овом приликом Претресно веће II да не жели да примењује двоструке стандарде. Тачније, ако већ позива судију Патрика Робинсона да сведочи о његовом добром карактеру у складу са правилима 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ, сматра да би требало о његовом добром карактеру да сведочи и Баконе Џастис Молото. Не само зато што су Робинсон и Молото били у претресном већу у предмету Шешељ, већ и зато што (ипак) судија Баконе Џастис Молото (вољно или невољно) није учествовао, за разлику од Патрика Робинсона, у задњој фази покушаја судског убиства проф. др Војислава Шешеља у новембру и децембру 2006. године. Дакле, може се претпоставити да се код њега појавила грижа савести или позитивна промена у том периоду (или је само имао мање времена и могућности да буде искомпромитован). У том контексту, ако се позива судија Робинсон, треба позвати и Молота, сматра проф. др Војислав Шешељ. Зато, очигледно постоји *causa* која (поред књиге „Дегенерисани мајмун Баконе Џастис Молото“) директно показује зашто је добро да судија Баконе Џастис Молото буде сведок о добром карактеру проф. др Војислава Шешеља у складу са правилима 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ.

32. Бенедикт Шеснаести

32.1. Актуелни поглавар римске цркве Бенедикт Шеснаести има сличности са два претходно наведена сведока, Јованом Павлом Другим и Хансом Геншером (не само зато што је рођен исте, 1927. године, као и његов земљак Геншер). Тачније, као што пише проф. др Војислав Шешељ у предговору своје књиге „Антихристов намесник зликовачки римски папа Бенедикт Шеснаести“, актуелни поглавар римске цркве се никада није оградио од политике свог претходника, напротив: „Војтилин наследник Бенедикт Шеснаести, данас бере плодове рада овог Пољака за којег је одмах по устоличењу дао налог да се по скраћеном поступку произведе у свеца. Био је то јасан знак да неће бити промена у ватиканској политици, да је бивши Војтилин главни инквизитор изучио све потребне лекције“ (према „Антихристов намесник зликовачки римски папа Бенедикт Шеснаести“, Српска радикална странка, Београд, 2006., стр 4.). Са друге стране, као и његов земљак и вршњак Геншер, Бенедикт Шеснаести је био члан Хитлерјугенда, и то од своје 14-те године. Такође, као и

Геншер у вези са историјом СФРЈ и историјским односима између Србије и Немачке, Бенедикт Шеснаести је у општем историјском смислу фанатични ревизиониста, посебно када на чудан начин објашњава како је Хитлер дошао на власт у Немачкој. На пример, тадашњи кардинал Рацингер Јозеф, каснији папа Бенедикт Шеснаести је изјавио 2004. године на гробљу Ла Камба у Француској, на којем су сахрањени војници Вермахта и припадници СС формација: „Циљ Версајског уговора је био да се Немачка понизи“.³³ Чудно тумачење, посебно ако се зна да је Немачка прва напала скоро све своје суседе 1914. године. Необичну острашћеност Бенедикт Шеснаести показује и према муслиманима који живе у Европи. На пример, Рацингер је као кардинал изјавио да је: „исламска вера у сталној супротности са европских хришћанством” и да: „Европа није утемељена на географији, него на заједничкој вери” (Димитријевић В. „Српске новине огледало”, 7.12.2005. године). Дакле, некадашњи кардинал Рацингер и актуелни папа Бенедикт Шеснаести је искључив, на чудан начин тумачи историјске догађаје и као да жели да се врати у давно прохујала времена када је постојала догма о папиној непогрешивости. Чудно и несхватљиво, ако се зна да је актуелни папа веома образован човек и полиглота. Ипак, управо на тој чињеници, или образованости актуелног папе се заснива оптимизам проф. др Војислава Шешеља, али и позив за сведочење у предмету бр. ИТ-03-67-Р77.3. Општепознато је да се чак и у мрачној и дугој историји Ватикана понекад дешавало да папе признају грешке. На пример, римска црква је (уз велико закашњење) посредно 1822. године признала да је папа 1616. године погрешно јер је забранио књигу Николе Коперника „О кружењу небеских тела“. Дакле, проф. др Војислав Шешељ сматра, и на томе се заснива његов захтев за сведочење актуелног папе, ако је римска црква смогла снаге да призна да се Земља окреће око Сунца, признаће и да је Ватикан имао негативну улогу у југословенској кризи. На тој аналогiji проф. др Војислав Шешељ заснива свој оптимизам поводом сведочења Бенедикта Шеснаестог. Тачније, његово сведочење у судници МКСЈ ће уверљиво показати да су Срби и проф. др Војислав Шешељ лажно оптужени за све грехе Ватикана и то ће бити, уз њихово достојанствено држање током југословенске кризе, најбољи доказ о добром карактеру проф. др Војислава Шешеља, али и Срба у целини. У том правно-историјском контексту, очигледно постоји *causa* која (пored књиге „Антихристов намесник зликовачки римски папа Бенедикт Шеснаести“) јасно показује зашто је добро да римски папа Бенедикт Шеснаести буде сведок о добром карактеру проф. др Војислава Шешеља у складу са правилима 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ.

³³ Рибек Т. „Њујоркер“ 6.2.2006.

33. Кофи Анан

33.1. Бивши генерални секретар УН Кофи Анан је обављао ову одговорну функцију у периоду од 1997. до 2007. године. Пре тога, у периоду од 1995. до 1997. године је био специјални изасланик УН за бившу Југославију. Ипак, као први човек УН и као неко ко је познавао ситуацију у бившој Југославији, дипломата из Гане није урадио ништа да би спречио бројне неправилности, скандале и трагичне догађаје у МКСЈ, који је макар формално суд УН. Тачније, Кофи Анан је остао нем на догађаје попут судског убиства Слободана Милошевића 2006. године, кршења људских права проф. др Војислава Шешеља која су резултирала штрајком глађу крајем 2006. године, скандалозне изјаве попут оне Баконе Цастиса Молотоа (претходно цитиране), или смрти 9 Срба под сумњивим околностима у Хагу (или непосредно након пуштања из МКСЈ). Такође, именован је Марти Ахтисарија за специјалног изасланика УН за преговоре у вези са статусом Косова и Метохије. Међутим, Ананов фаворит Ахтисари се одмах ставио на страну САД и терориста попут трговца људским органима, већ поменутог Хашима Тачија-Змије. Ахтисари је 8. августа 2006. године у Бечу изјавио да су Срби „криви као народ“, а затим је предложио такав антисрпски план који је чак и СБ УН морао да одбаци (вето РФ). Такође, за време агресије на СРЈ, 17. априла 1999. године лично је Кофи Анан упутио предлог за решење кризе, који је био толико неповољан да га је СРЈ одбацила у време док су бомбе падале по Београду. У том контексту, проф. др Војислав Шешељ је написао књигу „Једна банана за Кофи Анана“ (књигу „Једна банана за Кофи Анана“ је објавила Српска радикална странка). Дакле, Кофи Анан је током свог мандата био фактички, само инструмент у рукама оних који су растурили СФРЈ и СРЈ. Ипак, слично као претходно поменути Жак Ширак, Кофи Анан је 2003. године показао неке знаке кајања, самокритике и гриже савести када се успротивио агресији на Ирак. Наравно, као и у Шираковом случају, „изненада“ су светло јавности угледале разне афере везане за његово име („Нафта за храну“). То је само убрзало његов одлазак са функције. Зато проф. др Војислав Шешељ сматра да ће Кофи Анан имати снаге, у складу са новим околностима, да посведочи о добром карактеру проф. др Војислава Шешеља (и лошем раду МКСЈ). У том правно-политичком смислу, очигледно постоји *causa* која (поред књиге „Једна банана за Кофи Анана“) директно показује зашто је нужно да бивши генерални секретар УН буде сведок о добром карактеру проф. др Војислава Шешеља у складу са правилима 65ter(Г)(1), 92bis(А)(1)(е) и 92bis(А)(2)(а) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ.

34. Јан Бономи

34.1. Судија Јан Бономи је уз претходно поменуте О Гон Квона и Кевина Паркера, учествовао у доношењу скандалозне првостепене пресуде од 29. јула 2009. године у предмету ИТ-03-67.77.2. О каквом се правном скандалу и квазиправном поступању судије Јана Бономија ради, најбоље (поред већ изнетих података и поређења) показује следећа чињеница. Пресуда од 29. јула 2009.

године у предмету ИТ-03-67.77.2. има две верзије. Тајну и јавну! То се не предвиђа ни у члану 23. Статута МКСЈ, ни у правилу 98ter Правилника о поступку и доказима МКСЈ. Дакле, свака пресуда у МКСЈ мора бити јавна. Не само због начела јавности, већ и због члана 14. став 1. Међународног пакта о грађанским и политичким правима: „Свако лице има право да његов случај буде расправљан правично и јавно пред надлежним, независним и непристрасним судом... свака пресуда донета у кривичним или грађанским стварима биће јавна, осим ако интерес малолетника захтева да се поступа другачије или ако се расправа односи на брачне спорове или на старатељство деце”. Међутим, очигледно је да је судија Јан Бономи сматрао да је „идеална” тајна пресуда, као она у случају Полај Кампос против Перуа, када су анонимне судије спроводиле поступак у удаљеном затвору без присуства јавности.³⁴ Или, Јан Бономи је сматрао у предмету ИТ-03-67.77.2. да се модерно правосуђе мора угледати на ирационалне и тајне поступке из давно прохујалих времена, попут оних из времена праисторије када су људи избегавали јавност због различитих табуа и забрана. На пример: „Арауканијанци из Колумбије готово никада неће да кажу своје име странцу, јер се боје да би он могао да стекне натприродну моћ над њима. Мушки припадник Кафра не сме да изговори име своје таште, нити она његово”.³⁵ Али, Бономи заборавља да је сада ипак, XXI век. У том контексту лажне и непотребне мистериозности судије Јана Бономија проф. др Војислав Шешел је написао књигу „Нарогушено шкотско говно Јан Бономи” (као и претходно наведене, књигу „Нарогушено шкотско говно Јан Бономи” је објавила Српска радикална странка). Ипак, проф. др Војислав Шешел не жели да примењује двоструке стандарде. Он ће позвати и Јана Бономија, као што је позвао и друге чланове већа који су донели скандалозну пресуду у предмету ИТ-03-67.77.2., О Гон Квона и Кевина Паркера. Тачније, Јан Бономи ће посведочити о добром и неосветољубивом карактеру проф. др Војислава Шешела испољеном у скандалозном и тајновитом процесу у предмету бр. ИТ-03-67.77.2. Дакле, о томе треба да посведочи судија Јан Бономи и то је *causa* која (поред књиге „Нарогушено шкотско говно Јан Бономи”) јасно показује зашто је непоходно да Јан Бономи буде сведок у складу са правилима 65ter(Г)(1), 92bis(А)(1)(е) и 92bis(А)(2)(а) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ.

35. Данијел Саксон

35.1. Тужилац Данијел Саксон, као амерички држављанин и експонент америчке обавештајне службе ЦИА, би био најбољи сведок који би пред судским већем могао да потврди да је проф. др Војислав Шешел искрен патриота, који се мирним и демократским средствима, у складу са својим добрим карактером бори против америчке доминације како на војном тако и на политичком и економском плану. Данијел Саксон је у Тужилаштву МКСЈ сарађивао са Џефри Најсом, и у том

³⁴ Више о томе у књизи Хански Р. Шјајнин М. „Најважнији случајеви пред комитетом за људска права”, Београдски центар за људска права, 2007. године стр. 175.

³⁵ Аврамовић С. Станимировић В., „Упоредна правна традиција”, Номос, Београд, 2006. стр.43.

контексту је проф. др Војислав Шешел написао књигу „Љубавник Џефри Најса Данијел Саксон“. Бивши члан Тужилаштва по којем је књига „Љубавник Џефри Најса Данијел Саксон“ добила наслов сигурно зна и да је проф. др Војислав Шешел културан човек. То се, на пример, показало када није изговарао вулгарне речи ни приликом цитирања изјаве потенцијалног сведока одбране Александра Гајића (за време сведочења лажног сведока оптужбе ВС-033). Такође, сигурно је да господин Сексон, који је био инспирација за сликовити наслов књиге „Љубавник Џефри Најса Данијел Саксон“, може пред судским већем да потврди да је проф. др Војислав Шешел лепо васпитан и културан човек, имајући у виду да је као заступник оптужбе лично припремао и саставио лажну оптужницу против Слободана Милошевића и проф. др Војислава Шешеља. Тачније, проф. др Војислав Шешел је достојанствено и тачно одговарао на све лажне оптужбе, укључујући и оне које је саставио Данијел Сексон. Да је проф. др Војислав Шешел као верник Српске православне цркве стриктно поштовао хришћанску заповест, која гласи не убиј, а поштовање хришћанских заповести је одлика доброг карактера, Данијел Сексон може да потврди. Тачније, Данијел Саксон ће потврдити пред судским већем чињенице о Шешелевом добром карактеру, јер ни у једној изјави сведока не постоји кривично дело убиства за које се оптужује проф. др Војислав Шешел, осим у лажним изјавама сведока оптужбе који су прошли кроз његове руке и њему блиских сарадника. Дакле, предлаже се у том контексту, Данијел Саксон за сведока који би сведочио о поштењу, искрености, племенитости и добром карактеру проф. др Војислава Шешеља. Такође, Саксону би се пружила прилика и да призна на које је сведоке вршио притисак, уцењивао или их застрашивао, због чега је, коначно уз велики скандал о којем је писао и „Гардијан“ и избачен из Тужилаштва МКСЈ. Слично томе, Данијел Саксон би бар делимично могао да умири своју савест, признајући да је 2006. године измислио причу како је наводно проф. др Војислав Шешел преко своје супруге Јадранке Шешел проследио имена неких сведока (са чиме је застрашивао потенцијалне сведоке одбране). Такође, Саксону се пружа прилика и да призна да је потенцијалном сведоку одбране Миодрагу Луковцу рекао да Војислав Шешел неће жив изаћи из затвора. Дакле, сведочење главног јунака књиге „Љубавник Џефри Најса Данијел Саксон“ о добром карактеру проф. др Војислава Шешеља би имало велики значај у моралном, правном и сваком другом смислу. Зато је неопходно да се Данијел Саксон појави у судници МКСЈ у својству сведока који ће дати исказ о добром карактеру проф. др Војислава Шешеља.

36. Карла дел Понте

36.1. Проф. др Војислав Шешел је човек изузетног карактера, културан, поштен, искрен и баш такав се замало нашао у непријатној ситуацији приликом сусрета са Карлом дел Понте. С обзиром на његове карактерне особине и на особине Карле дел Понте, очигледно је да би она била идеалан сведок који би сведочио о добром карактеру проф. др Војислава Шешеља. Нико не би

боље од Карле дел Понте могао да потврди да је Шешел човек доброг карактера. Карла дел Понте је најпогоднија и најпоузданија да сведочи да је проф. др Војислав Шешел културан и искрен човек. Она може да посведочи да је оптужницу против Шешела написала по наговору Зорана Ђинђића, као и о томе да јој је Ђинђић обећао да ће Шешел у току процеса у МКСЈ бити искрен и да ће поштено у јавности изнети све шта мисли о творцима новог светског поретка и њиховим чаушима у МКСЈ. Шешел је заиста јавно изнео своје мишљење о томе, а Карла дел Понте ће боље од икога објаснити судском већу да то што Шешел износи у јавности може рећи само карактеран и поштен човек. Дел Понте ће боље него било који други сведок посведочити и да је Шешел поштен човек. Наравно, да није такав не би одбио да са њом разговара у четири ока у МКСЈ и не би инсистирао да разговара пред камерама и у присуству правних саветника. Њој то наравно није пријатно, али као жена која је до истине долазила терорисањем потенцијалних сведока, сигурно ће добровољно пристати да сведочи о Шешелјевој добронамерности и поштењу. У том контексту је и проф. др Војислав Шешел написао књигу „У чељустима Курве дел Понте“. Карла дел Понте зна да само човек изузетног карактера може да одоли њеној лепоти и шарму и зато је она идеалан сведок који може да потврди да је Шешел човек којег краси добар карактер. Она најбоље зна колико му је напора требало да спута свој мушки его и да избегне да насамо разговарају, како се не би нашао у сличној ситуацији као у његовој истоименој књизи под насловом „У чељустима Курве дел Понте“. Вероватно је у почетку била и мало повређена што је Шешел одбио разговор у четири ока са таквом лепотицом, али као разумна дама сигурно неће подлећи ниским страстима и одбити да сведочи да никада није упознала човека са чвршћим карактером од проф. др Војислава Шешела. Она најбоље зна какве је лепотане „обарала с ногу“ и зашто је инсистирала да насамо разговара баш са проф. др Војиславом Шешелем. Дакле, Карла дел Понте је сигурно у стању да судском већу објасни шта је заправо хтела од Шешела насамо и зашто је он одбио да јој испуни ту жељу.

36.2. Пошто је често долазила у Србију и упознала многе Србе који нису као Шешел одолели њеној лепоти и који су понизно пузили пред њом, Карла дел Понте сигурно има само речи хвале и дивљења према Војиславу Шешелу (али и разумевања зашто је одбијена). Сигурно да је схватила да он као патријархалан човек није желео да згреши, без обзира на њену лепоту и привлачност. Пошто је прошло већ осам година од када је добила „корпу“, Карла дел Понте вероватно више није увређена и биће спремна да сведочи о добром карактеру вероватно јединог човека који је одолео њеној лепоти. Уосталом, она је добро научила истражитеље МКСЈ како се узимају изјаве сведока под претњама, уценама и разним другим притисцима, па ће радо помоћи правди у расветљавању карактерних особина проф. др Војислава Шешела. Свакако, то јој неће ни бити тешко с обзиром да неће сведочити под тортуром под којом су сведочили сведоци које је она обезбеђивала. Поред пријатељства са Ђинђићем, које је и сама описала у својој књизи, остаће

запамћен и њен пријатељски однос са Коштуницом. Било би корисно да Карла дел Понте сведочи и на околности разлике карактера између ове двојице и Шешелја. Ко би то могао боље од Карле дел Понте?!

36.3. Карла дел Понте би могла да сведочи и о чињеници да је проф. др Војислав Шешел културан и фин господин и да су га управо те особине спречиле да са њом разговара насамом, без присуства камере и његових правних саветника. Када јој је Ђинђић рекао да води Шешелја и да га не враћа у Србију, те да са Шешелјем неће бити лако, она је мислила да је њен пријатељ лош проводација и да ће она ипак успети да заведе проф. др Шешелја и зато је сигурно доживела шок када је одбио да сами разговарају у притворској јединици. Свака лепотица попут Карле дел Понте би тако реаговала, али она је систематична жена па је након озбиљне анализе закључила да Шешелја није освојила само због његовог чврстог карактера и понашања. Те његове особине му нису дозволиле да се нађе у непријатној ситуацији, али јој је зато посветио књигу „У чељустима Курве дел Понте“. Као жена која је сигурно имала контакте са много мушкараца, она је у стању да разликује људске карактере и да то детаљно објасни. Проф. др Војислав Шешел је зато уверен да ће судско веће указати поверење сведочењу Карле дел Понте и сматра да би она заиста била идеалан сведок који ће потврдити да проф. др Војислава Шешелја краси добар каракте. Зато је предлаже за сведока како би искористила прилику да пред јавношћу објасни како је то Војиславу Шешелју успело да се, и поред њеног огромног труда, ипак не нађе у непријатној ситуацији .

37. Ханс Холтаус

37.1. Ханс Холтаус је дугогодишњи секретар МКСЈ. Проф. др Војислав Шешел је (пошто се 8 година налази у притвору МКСЈ без икаквог правног оправдања) упознао у потпуности начин рада овог међународног чиновника. Такође, познато је и да је проф. др Војислав Шешел, у складу са својим добрим карактером, велики борац против корупције, ма где да се она појави. Ове две чињенице су довеле до тога да је проф. др Војислав Шешел написао у свом поднеску од 16. јуна 2004. године (поднесак је објављен у књизи проф. др Војислава Шешелја „Пљачкаш новца Уједињених нација Ханс Холтаус“, иначе ту књигу под упечатљивим насловом „Пљачкаш новца Уједињених нација Ханс Холтаус“ је, као и претходне, објавила Српска радикална странка) следеће: „О крађи новца Уједињених нација, која се врши организовано, под руководством Ханса Холтауса и Давида Толберта, већ су сви у Хагу обавештени. То није никаква тајна, већ ноторан чињеница. Оптужени немају права да анагажују адвоката по сопственој вољи, него морају да траже сагласност од секретара. Ако се неко определи за адвоката из своје земље, чије се име није нашло на претходно утврђеном секретаровом регистру, секретар месецима и годинама отеже са његовим именовањем, вршећи притисак на оптуженог да се ипак определи за некога кога Секретаријат понуди, под правилничким изговором да бранилац мора да говори енглески или

француски језик. Адвокати са те листе имају претходни договор с Хансом Холтаусом и Давидом Толбертом да деле новац од заиста огромних хонорара. У таквим случајевима одбрана је у неким предметима МКСЈ коштала по неколико милиона долара“. Затим проф. др Војислав Шешељ захтева оштру борбу против корупције у МКСЈ и мислећи на Холтуса и његовог заменика Толберта упозорава: „Нема никакве сумње да су обојица флагрантно прекршили обавезу из свечане изјаве да ће поверене дужности извршити одано, поверљиво и савесно, те да ће се у потпуности придржавати свих одредби Статута и Правилника о поступку и доказима. Нажалост, правилник није предвидео могућност подношења захтева за изузеће секретара и његовог заменика, али је ваша неспорна обавеза као председника Међународног суда да се ова два лопова, који краду новац од Уједињених нација, што пре страпају у затвор.“ Наравно, након изношења ових чињеница, Ханс Холтаус је повео лични рат против проф. др Војислава Шешеља, који се манифестовао у ускраћивању посета, ускраћивању средстава за путне трошкове и одбрану, али и у разноразним подметањима. Ипак, проф. др Војислав Шешељ је достојанствено и мирно поднео све те поступке Ханса Холтауса (и његове дружине) знајући да борба против корупције, на крају увек доноси резултате. У том контексту, о добром и неосветољубивом карактеру проф. др Војислава Шешеља, али о његовом карактеру који се гнуша корупције, треба да посведочи Ханс Холтаус. То је *causa* која (поред књиге „Пљачкаш новца Уједињених нација Ханс Холтаус“) јасно показује зашто је непоходно да секретар МКСЈ Холтаус буде сведок у складу са правилима 65ter(Г)(1), 92bis(А)(1)(е) и 92bis(А)(2)(а) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ.

38. Кристина Дал

38.1. Општепознато је да је Кристина Дал представљала Тужилаштво МКСЈ у предмету Шешељ на значајној (у контексту предмета бр. ИТ-03-67.), предпретресној конференцији од 6. новембра 2007. године. Тада је навела на чему ће се заснивати стратегија Тужилаштва. Тачније, после њеног излагања од 6. новембра 2007. године, постало је јасно да ће главни правци и напори оптужбе бити усмерени ка сатанизацији и оцрњивању карактера проф. др Војислава Шешеља. Пре свега, говори Војислава Шешеља, али и он сам ће бити приказни у црном и нетачном светлу. На пример, Кристина Дал је 6. новембра 2007. године истакла: „Ми смо сматрали да би било примерено почети са др Обершалом, који ће нам дати свеобухватни увид у пропаганду господина Шешеља, и описати тај менталитет кризе који је карактеристичан за њихову јавну реторику и на који начин је то допринело колективном насиљу у које је запао читав Балкан“. Колико је то била нереална и квазиправна замисао Кристине Дал и Тужилаштва показује не само жалосна судбина експерта Обершала (кога је и Претресно веће III дисквалификовало као експерта и закључило да он може да буде само сведок, што се није десило ниједном експерту у предмету ИТ-03-67.), већ и чињеница да нико данас, у модерном свету не одговара кривично због својих

политичких ставова. На пример, 8.1.2011. године, у граду Тусону у Аризони, члан Представничког дома америчког Конгреса, Габриела Гифродс је упуцана у главу од стране извесног Царид Ли Лофнера, који је том приликом убио 6, а ранио 19 људи. Многи политички коментатори су приметили да је пре тога Сара Пејлин, кандидат за потпредседника САД 2008, а данас лидер екстремне деснице, изборну јединицу Гифордеове означила пушчаном метом на свом сајту (у марту 2010. године), а своје следбенике у жеку изборне кампање је подстрекивала речима: „Не повлачите се, напуните (оружје)“. Такође, Мајк Стил председник Републиканске партије је изјавио да би бившу председавајућу Представничког дома Ненси Пелози: „Радо видео испред стрељачког вода“. У том контексту на митинзима покрета „Чајанка“, који је подржао противкандидат из Републиканске странке, против којег се политичким средствима борила Гифордс, у својој изборној јединици је Обаму (који је из исте партије као упуцана конгресменка) престављао као Хитлера или Стаљина, док су се у позадини чули крици „тиранија“ уз вађење пиштоља и пушака уз додатно узвикивање: „искористи други амадаман“ (право на оружје).³⁶ Ипак, у САД нико није оптужен за говор мржње због атентата на Гифордсову, иако је муж Гифордеове јавно тврдио да је Сара Пејлин подстрекивала на убиство, јер је означила пушчаном метом на свом сајту изборну јединицу његове супруге.³⁷ Са друге стране, проф. др Војислава Шешеља је Кристина Дал оптуживала за говор мржње, иако **никада** (и то говори о његовом добром карактеру) није позивао на нечије убиство. Вероватно увидевши да су њене тврдње неодрживе и бесмислене, Кристина Дал је вршила застрашивање и уцењивање сведока у предмету ИТ-03-67. Наравно, и ту је поново доживела неуспех и произвела скандал (слично као и са дуго најављиваним и хваљеним Обершалом и њеним тврдњама о говору мржње који наводно производи насиље). У том контексту је проф. др Војислав Шешељ написао књигу о Кристини Дал „Очерупана хашка кокошка Кристина Дал“ (књигу „Очерупана хашка кокошка Кристина Дал“ је као и претходне књиге проф. др Војислава Шешеља издала Српска радикална странка). Дакле, Кристина Дал ће у судници МКСЈ сведочити о неуспелим покушајима да се оцрни проф. др Војислав Шешељ и да се његов карактер прикаже у најгорем светлу. То је *causa* која (пored књиге „Очерупана хашка кокошка Кристина Дал“) јасно показује зашто је непоходно да Кристина Дал буде сведок у складу са правилима 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ.

³⁶ Мишић М. „Политика“ 10.1.2011.

³⁷ Руска државна телевизија РТР Планета, емисија Вести, 11.1.2010.

39. Хилдегард Уерц-Рецлаф

39.1 Слично као и њена колегиница Кристина Дал, Хилдегард Уерц-Рецлаф је острашћено и са необичном мржњом приступила процесу у предмету бр. ИТ-03-67. Колика је била њена острашћеност и мржња у вези са предметом бр. ИТ-03-67. показује и чињеница да је чак и британски „Гардијан“ 19.8.2010. године писао о „поткупљивању, застрашивању и силециском понашању према сведоцима“ у предмету ИТ-03-67 од стране Карле дел Понте, Данијела Саксона и Хилдегард Уерц-Рецлаф. „Гардијан“ је констатовао да се такав скандал први пут догађа за 17 година рада МКСЈ и нагласио да је повод за разоткривање био поднесак проф. др Војислава Шешеља. Наравно, као и њена колегиница Кристина Дал, Хилдегард Уерц-Рецлаф није само прогонила сведоке, већ је острашћено и на квазиправан начин образлагала оптужницу у предмету бр. ИТ-03-67. Као и Кристина Дал, она је образлагала оптужницу са посебним нагласком на наводно кривично дело проф. др Војислава Шешеља, говор мржње који производи насиље. Ипак, оно што је „прославио“ шарматну Хилдегард Уерц-Рецлаф је била чињеница да је она лично у име Тужилаштва 27.11.2006. године образлагала уводну реч у тренутку када оптужени проф. др Војислав Шешељ уопште није био у судници! По томе је превазишла чак и Кристину Дал и претходно поменутог судију Орија. Тачније Хилдегард Уерц-Рецлаф је најозбиљније говорила у судници о правди и праведности и сличним узвишеним идеалима у тренутку када се проф. др Војислав Шешељ буквално борио за живот у својој ћелији, после неколико недеља суровог штрајка глађу који је улазио у своју завршницу. Без обзира на то, Хилдегард Уерц-Рецлаф је тврдила у том мучном тренутку, у још острашћенијој форми од њене (такође шармантне) колегинице Кристине Дал, описујући карактер проф. др Војислава Шешеља, да је он „лукави мајстор политичке манипулације, сакривене иза патриотске реторике“. Наравно, овај квазиправни процес (или покушај судског убиства проф. др Војислава Шешеља) је пропао пре него што је и почео. МКСЈ је већ почетком децембра 2006. године, под притском светске јавности и Министарства иностраних послова Руске Федерације обуствио тај монструозни процес, прихватио захтеве проф. др Војислава Шешеља и ускоро формирао ново веће. Тако се неславно завршио амбициозни наступ Хилдегард Уерц-Рецлаф. У том контексту је и настала књига проф. др Војислава Шешеља „Ретардина хашка тужитељка Хилдегард Уерц-Рецлаф“. Дакле, после краха квазипроцеса из новембра 2006. године је јасно да је Хилдегард Уерц-Рецлаф нетачно приказала карактер проф. др Војислава Шешеља. Зато се она позива да сведочи о стварном, или добром карактеру проф. др Војислава Шешеља који никада није позивао на кривична дела. То је *causa* која (поред књиге „Ретардина хашка тужитељка Хилдегард Уерц-Рецлаф“) јасно показује зашто је неопходно да Хилдегард Уерц-Рецлаф буде сведок у складу са правилима 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ.

40. Кармел Агијус

40.1. Проф. др Војислав Шешел у поступку који се против њега води пред овим судом, предлаже да се као сведок позове судија Кармел Агијус, који ће сведочити о добром карактеру оптуженог Војислава Шешела. Судија Кармел Агијус је имао прилике да се увери у добар карактер оптуженог још током претпретресне фазе и у знак захвалности за „добро“ вођење поступка, проф. др Војислав Шешел је овом судији посветио једну од својих књига, која носи наслов: „Покварени малтешки пацов Кармел Агијус“. Судија Кармел Агијус је, као предпретресни судија учествовао у доношењу одлуке да се проф. др Војиславу Шешелу, мимо његове воље, именује тзв. адвокат у приправности, Александар Лазаревић, чиме је у старту прекршио једно од основних права оптуженог, право да се сам брани. Тог тренутка за проф. др Војислава Шешела, поред борбе за обарање лажне оптужнице, почиње и жестока борба за одбрану његових елементарних права, пре свега, права на одбрану. Вишемесечна борба да из свог судског процеса одстрани наметнутог тзв. адвоката, резултирала је, између осталог, и књигом од хиљаду страна са насловом „Покварени малтешки пацов Кармел Агијус“. Ипак, упркос свим неправдама, проф. др Војислав Шешел није правио скандале у судници (како се изгледа очекивало од стране МКСЈ), већ је правним средствима успео да овог лажног адвоката уклони из суднице. Да проф. др Војислав Шешел није човек кога одликује пре свега добар карактер, сигурно би на ову неправду одговорио увредама и скандалом у самој судници, током више статусних конференција у предпретресном поступку. Ипак, кулминација безобзирности судије Агијуса се десила онда кад је тзв. адвокат у приправности Александар Лазаревић уклоњен из предмета, а затим је судија Кармел Агијус поново, као да се ништа није десило, учествовао у одлуци да се уместо несретног Лазаревића именује нови бранилац у приправности, извесни Тјарда Едвард Ван дер Спул. Дакле, сценарио Тужилаштва, судија и Секретаријата је био да се проф. др Војислав Шешел испровоцира и да му се због тога онемогући да се сам брани, а да одбрану преузме тзв. адвокат у приправности Ван дер Спул. Ипак, оптужени ни тада није (захваљујући добром карактеру који има, и у који се судија Кармел Агијус могао уверити током две године) реаговао другачије, већ је почео нову битку за одстрањивање и овог лажног адвоката из процеса, а књигом наслова „Покварени малтешки пацов Кармел Агијус“ је јасно ставио до знања и суду и јавности, да се његова људска и процесна права газе и не поштују. Имајући, дакле, у виду да је судија Кармел Агијус као предпретресни судија више од две године водио предпретресну фазу поступка, те да је могао недвосмислено да упозна добру и неосветољубиву страну карактера оптуженог, он ће о томе меродавно сведочити пред овим судом.

41. Волфганг Шомбург

41.1. Проф. др Војислав Шешељ предлаже да се у поступку који се против њега води пред овим судом, као сведок одбране саслуша и судија Волфганг Шомбург. Судија Волфганг Шомбург би сведочио о добром карактеру оптуженог проф. др Војислава Шешеља. Судија Волфганг Шомбург је заступао МКСЈ у својству председника већа приликом првог појављивању проф. др Војислава Шешеља у судници 26. фебруара 2003. године (он је председавао већу коме је предмет додељен). Дакле, већ приликом читања оптужнице, судија Волфганг Шомбург је могао да се упозна са добрим карактером оптуженог, који је и поред тога што су му на првом појављивању кршена елементарна процесна права, остао миран, сталожен и разложен. Дobar карактер проф. др Војислава Шешеља се огледао и у томе да је, и поред тога што за прво појављивање пред судом није обавештен, него је једноставно доведен пред веће (што је иначе била обавеза председавајућег судије), он остао миран и сталожен. Дакле, на пропуст суда није одговорио другим средствима, већ само благим прекором и захтевом да се то не дешава. Чак није бурно реаговао ни кад је обавештен да Тужилаштво захтева да му се наметне бранилац. Јасно и недвосмислено је ставио до знања да то неће дозволити, али сталожено и достојанствено, како иначе приличи његовом добром карактеру. Тек кад је судија Волфганг Шомбург отворено показао нетрпељивост према њему, проф. др Војислав Шешељ је судији посветио једну књигу, чији наслов гласи „Питомац минхенске пивнице Волфганг Шомбург“. Није проф. др Војислав Шешељ променио благ и разложен начин комуникације чак ни када је Тужилаштво образлагало захтев за наметањем браниоца речима да оптужени: „Живи од скандала, завера и публицитета“ (што је само по себи велика увреда и неистина која је имала за циљ да у погрешном светлу представи карактер проф. др Војислава Шешеља). Ипак, изненађен да судија није реаговао и узео га у заштиту, те да је и његов поднесак, који се односи на одећу судија и тужилаца, окарактерисао као неозбиљан, проф. др Војислав Шешељ је још тада одлучио да судији посвети књигу „Питомац минхенске пивнице Волфганг Шомбург“. Такође, инсистирање судије Шомбурга да се, без обзира на елементарно људско право проф. др Војислава Шешеља да се сам брани, оптуженом наметне адвокат, изазвало би бес код многих, али не и код проф. др Војислава Шешеља, јер му његов добар карактер то није дозвољавао. Посебан вид малтретирања оптуженог се огледао и у захтеву да се поднесци пишу са стриктно одређеним бројем речи, иако то није предвиђено Статутом МКСЈ, већ упутством председника суда, и оптужени је и тада могао бурно да реагује, али није. Није, јер је човек благе нарави и доброг карактера, што је судији Шомбургу итекако познато (иначе, примерак књиге, чији је наслов „Питомац минхенске пивнице Волфганг Шомбург“ се налази у ћелији оптуженог, али и у

Србији је у продаји и свако ко је прочита може утврдити да нема увредљив карактер, а судији је увек доступна ако би изразио жељу да је прочита). Дакле, уверен да је судија током председавања сагледао благу нарав и добар карактер оптуженог и да је спреман да о том свом запажању сведочи, проф. др Војислав Шешељ предлаже суду да га позове у својству сведока одбране у овом процесу.

42. Мохамед Шабахудин

42.1. Проф. др Војислав Шешељ је још 8. новембра 2004. године поднео Захтев за изузеће Жалбеног већа у којем се налазио судија Мохамед Шабахудин. Тачније, судија Мохамед Шабахудин је учествовао у доношењу одлуке којим се одбија интерлокуторна жалба којом се оспорава надлежност МКСЈ и зато је проф. др Војислав Шешељ нагласио да судије Жалбеног већа, укључујући и Мохамеда Шабахудина „имају посебан, (наручен) политички интерес и да њихов однос према проф. др Војиславу Шешељу није непристрасан и објективан“. Ова формулација проф. др Војислава Шешеља о политичком контексту МКСЈ и политичким мотивима у раду судија је сасвим веродостојна, не само када се узме у обзир претходно цитирана изјава Џефри Најса о политичком карактеру МКСЈ, већ и када се имају у виду следеће чињенице. Те чињенице најбоље одсликава чувена изјаве портпарола НАТО пакта Џејми Шеја, од 17. априла 1999. године: „НАТО је пријатељ Трибунала... земље НАТО су обезбедиле буџет Трибунала”.³⁸ Дакле, Мохамед Шабахудин би сведочио о томе да је, ипак, поступао у предмету бр. ИТ-03-67. под политичким притиском. Тачније, сведочио би да је зато одбацивао поднеске проф. др Војислава Шешеља. У том контексту би Мохамед Шабахудин посведочио да је и безразложно оцрнио карактер проф. др Војислава Шешеља. Такође, слично се може закључити и у вези са већ поменутом Одлуком Жалбеног већа од 29. јануара 2004. године, којом се одбија захтев проф. др Војислава Шешеља да га посети еписког милешевски Филарет. У доношењу овакве скандалозне одлуке је учествовао и судија Мохамеда Шабахудин. У оквиру претходно изнетих чињеница је проф. др Војислав Шешељ написао књигу „Смрдљива гвајанска свиња Мохамеда Шабахудин“. Али није само књига „Смрдљива гвајанска свиња Мохамеда Шабахудин“ *causa* за сведочење судије Мохамеда Шабахудина. Не, поред књиге „Смрдљива гвајанска свиња Мохамеда Шабахудин“ *causa* су и претходне наведене одлуке у чијем је доношењу учествовао Шабахудин. Имајући то у виду, али и чињеницу да је Шабахудин напустио МКСЈ, проф. др Војислав Шешељ сматра да ће он веродостојно (и слободно, без политичког притиска) сведочити у складу са правилима 65ter(Г)(1) 92bis(А)(1)(е) и 92bis(А)(2)(а) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ о политичким интересима који су га спречавали да правилно оцени добар карактер проф. др Војислава Шешеља.

³⁸ Изјава са пресс конференције НАТО одржане 17. априла 1999.

43. Брус Мек Фарлен

43.1 Коначно, овим поднеском се захтева и да двоструки *amicus curiae* у предметима ИТ-03-67.Р77.2 и ИТ-03-67.Р.77.3 Брус Мек Фарлен, посведочи о добром карактеру проф. др Војислава Шешеља. Утисци Бруса Мек Фарлена из суднице МКСЈ су најсвежији. Тачније, он већ две године покушава да испуни немогуће задатаке (које му је очигледно неко дао). На пример, он покушава да докаже да је прочитао непреведене књиге проф. др Војислава Шешеља, иако не зна реч српског језика. У тим (иако узалудним) напорима у оправдавању немогућег, Брусу Мек Фарлену очигледно помажу и помоћници попут шармантне госпође која заједно са њим украшава насловну страну књиге проф. др Војислава Шешеља „Глупсон из Манитобе Бруса Мек Фарлен“. Такође, очигледно да је још неко из Канаде помагао Брусу Мек Фарлену и на поднесцима попут оног скоро невероватног од 28. јануара 2010. године под називом „Јавно поднета књига правних извора“. У том поднеску *amicus curiae* најозбиљније тврди да су за предмет ИТ-03-67.Р77.2. који се води пред МКСЈ (дакле, кривичним судом) релевантни случајеви попут: „Синдикат државних службеника Британске Колумбије против главног тужиоца Британске Колумбије“ (иначе, основни спор у том предмету је око тумачења Закона о радним односима), затим случај у чијем је основу бракоразводна парница, Larkin против Glasea, као и случај у чијем је основу спор око патента за коришћење ресоптивног хируршког конца, American Cynamid CO.v Ethicom Ltd. као и случај „Синдикат медицинских сестара и медицинских техничара Алберте против Алберте“. Скоро нестварно, али истинито! Када се претходно има у виду намећу се следећа питања. Као да је двоструки *amicus curiae* желео да врати точак историје уназад? Тачније, као да је желео да МКСЈ, као у време давно прохујалих времена, не прави јасну разлику између грађанског и кривичног права? Или као да је *amicus curiae* у предметима ИТ-03-67.Р77.2 и ИТ-03-67.Р.77.3 сматрао да данас не постоји јасна подела на гране права, (већ да само треба без концепта пуко наводити обимне пресуде које немају никакве везе са кривичним правом). Дакле, Брус Мек Фарлен је поступао слично као и прастари правници у Хамурабијевом законнику или они који су прикупили збирку најважнијих судских пресуда из тог доба. Или, како тврде бројни правници и историчари он је поступао слично у предмету ИТ-03-67.Р77.2 као Хамураби: „С обзиром да се на начин на који су прописи поређани ни по чему не уклапа у модерну правну логику и поделу на гране права, стиче се утисак да Хамураби није извршио никакву систематизацију правних прописа. У њему заиста нема ни трага од правне теорије, нема правних дефиниција, па ни подела на апстрактне правне категорије“.³⁹ Али, вавилонски цар Хамураби је живео од око 1708. до око 1669. године пре нове ере! Или, око 3.700 година пре Бруса Мек Фарлена! Зато се Хамурабију не може замерити на правним решењима и навођењу пресуда које су биле примерене старом веку (на пример, код

³⁹ Аврамовић С.Станимировић В., "Упоредна правна традиција"Номос , Београд, 2006. стр 61.

семитских народа из тог времена се сматрало и да: „Оптужени који је остао на површини воде сматрао се кривим, а који тоне невиним“).⁴⁰ Дакле, за Бруса Мек Фарлена (и његове помагаче из Канаде) који живи у XXI веку не може бити оправдања за незнање. Он живи и ради у Канади и у МКСЈ, а не Вавилону! Мора да зна разлику између грађанског и кривичног права. У том контексту је проф. др Војислав Шешељ написао и књигу „Глупсон из Манитобе Бруса Мек Фарлен“ (књигу „Глупсон из Манитобе Бруса Мек Фарлен“ је објавила Српска радикална странка). Ипак, у складу са својим добрим карактером, проф. др Војислав Шешељ ће позвати и Мек Фарлена да сведочи. Свакоме треба дати шансу. Такође, проф. др Војислав Шешељ сматра да је Мек Фарлен и поред небулозног мешања разних правних епоха, свестан чињенице да су његови неозбиљни поднесци (као и његов рад) били мотивисани жељом да лажно оцрни и оптужи проф. др Војислава Шешеља у предметима ИТ-03-67.Р77.2 и ИТ-03-67.Р.77.3. Наравно, јасно је да то није изведено на најбољи начин (као што је претходно изнето). Али, проф. др Војислав Шешеља ипак захтева да Брус Мек Фарлен сведочи о његовом истинском и добром карактеру и о својим правим мотивима за такво поступање у предметима бр.ИТ-03-67.Р77.2 и бр. ИТ-03-67.Р.77.3. Тачније, проф. др Војислав Шешељ сматра да ће Брус Мек Фарлен веродостојно сведочити у складу са правилима 65ter(Г)(1) 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ о својим квазиправним акробацијама и комичним излетима у далеку прошлост (од преко 3.700 година) којима је покушао (очигледно по нечијем налогу) да лажно прикаже карактер проф. др Војислава Шешеља .

V. Закључак

44. Проф. др Војислав Шешељ у складу са правилима 65ter(Г)(1), 92bis(A)(1)(e) и 92bis(A)(2)(a) и (ц) Правилника о поступку и доказима МКСЈ захтева да претходно наведени људи из политичког живота и МКСЈ буду сведоци о његовом добром карактеру. Они ће, пре свега, посведочити о добром карактеру проф. др Војислава Шешеља током периода који обухвата предмет бр. ИТ-03-67-Р77.3. Али и периода који укључује и осам година притвора у МКСЈ и контекст у којем су настале књиге проф. др Војислава Шешеља. У смислу изузетних околности и значаја утврђивања истине у процесу који, очигледно, прате злонамерне и лажне представе о карактеру оптуженог, проф. др Војислав Шешељ захтева да Претресно веће II позове све сведоке са приложеног списка ради усменог испитивања у судници МКСЈ. Важност овог поднеска и

⁴⁰ Исто стр. 74.

сведочења која ће уследити се заснива и на Статуту МКСЈ, члану 21. став 1. и став 3. у којима се прописује: „Све особе су равноправне пред Међународним судом“, и: „Оптужени се сматра невиним док му се не докаже кривица у складу с одредбама овог Статута“. Дакле, крајње је време да се прекине са применом двоструких стандарда у предмету бр. ИТ-03-67-Р77.3 и да се чује истина о добром карактеру проф.др Војислава Шешеља.

„Број речи: 23.403“

Проф. др Војислав Шешељ

(Урадили чланови Стручног тима: мр Дејан Мирковић, Вјерица Радета, Момир Марковић и Љубиша Петковић.)